

Giới thiệu Nữ Hoàng Làm Không Dễ

Đến với truyện xuyên không Nữ Hoàng Làm Không Dễ qua ngòi bút dí dỏm của tác giả Thiên Đình, một người quá quen thuộc với độc giả truyện xuyên không hiện nay khi kể về cô nàng Ngải Thanh Thanh.

Khác với Nữ Bộ Thiên Hạ, nàng vốn không được ông trời ưu ái, không có vẻ ngoài xinh đẹp hay trí tuệ siêu cấp như người khác.

Nhưng may mắn thay ông trời phần nào cũng bù đắp lại cho nàng, trong một lần đi du lịch nàng bắt ngờ xuyên không về thế giới cổ đại, lại là một công chúa nối ngôi của vương triều nữ tôn nam tì.

Quần thần liên tiếp tiến cử Phò mã giúp nàng vì Hoàng gia mà sinh long nữ giữ ngôi. Mời các bạn đọc truyện và thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đi Đạo Ở Công Viên

Editor: Tiểu Nhan Nhan

Đeo trên lưng túi du lịch, chân giẫm lên đá cuội, ta ngắm cảnh du lịch như bộ đội, một mình hướng về phía sâu trong rừng trúc đi đến.

Từ xa, nghe thấy tiếng nước chảy, ta liền lần theo nơi phát ra âm thanh.

"Ha ha! Không thể tưởng tượng được, nơi này còn có một dòng suối nhỏ trong suốt, xem ra, chuyến đi này thật sự rất không tệ a."

Đi không bao lâu, phía cuối nơi phát ra âm thanh là đáy của một con suối. Phải biết rằng, thời đại bây giờ sao có thể thấy được một con suối sạch sẽ, nếu có, ít nhiều đều bị ô nhiễm.

Ở trong công viên dạo vài vòng, ta cũng cảm thấy có chút mệt, đơn giản ngồi vào một tảng đá bên suối để nghỉ ngơi.

Xem xét hoàn cảnh xung quanh, khóe mắt thoáng nhìn thấy cách đó không xa có cái gì đó phát ra ánh sáng. Trong lòng tràn đầy tò mò, vì thế, ta chậm rãi đi về phía vật thể phát sáng, chờ đến khi ta đến gần vừa đủ thấy, vật phát sáng cư nhiên là một khối đá nhỏ.

Ta xoay người nhặt lên cẩn thận quan sát, nó dài rộng khoảng bốn li, chiều cao một li, thực hợp quy tắc, lại bóng loáng, như là ai đó cố ý mài ra.

"thật kì quái, nơi này sao có thể có tảng đá như vậy? Nơi đây là "vùng ngoại ô hoang dã" nha?. Ân, có lẽ ai đó đã tới đây du ngoạn rồi lưu lại đi."

Chờ đến khi ta tự hỏi tự trả lời xong, tận lực tìm một lí do thuyết phục chính mình tin tưởng đây là của người khác lưu lại, sau đó ta lại tới tảng đá kia ngồi xuống.

"Cô lổ...cô lổ...", vừa ngồi xuống, bụng liền liên tiếp phát ra tiếng vang.

"Xem ra nên ăn một chút gì đó."

Lục lọi ba lô, cúi đầu tìm kiếm thức ăn đã chuẩn bị sẵn. Ta thể nhưng sợ nhất là đói bụng, chỉ cần con đói vượt quá ba mươi phút, ta sẽ bị tuột huyết áp mà choáng váng đầu, này có lẽ là do trước kia dinh dưỡng không đồng nhất.

Lấy ra bánh quy mua ở siêu thị cùng sữa, ta liền bắt đầu ăn. Vừa ăn vừa không nhịn được hồi tưởng cảnh tượng tối hôm qua nhìn thấy bên vệ đường.

Trên đường cái nhỏ, ở gần nhà ga, ta thấy có một trung niên nam tử khoảng bốn mươi lăm tuổi ngồi xỏm ở ven đường ăn một bát mì ăn liền, lúc ấy ta cảm thấy tâm có chút lạnh lẽo.

Bởi vì thời tiết khác thường, mấy ngày gần đây rất lạnh. Tuy hiện tại là mùa thu, ban ngày cũng có mặt trời xuất hiện, nhưng gió thổi vù vù làm cho người ta không không chế nổi run lên, cảm giác nhiệt độ không khí thấp giống hệt mùa đông.

Ở trên đường đi bộ, ta còn có cảm giác lạnh, hướng chỉ hán ngồi xỏm ở một chỗ, có khi còn trực tiếp ngủ bên vệ đường, buổi tối khiến người ta lạnh lẽo bao nhiêu? Ta thật sự không thể tưởng tượng.

Trở về nói với mọi người điều ta nhìn thấy, lời nói của nàng càng làm ta khiếp sợ.

Nàng nói trước kia nàng ở D thị làm việc, từng ở trong một siêu thị nhìn ra ngoài thấy có nông dân công đi lấy theo siêu thị mua đi ra, nhìn thấy không thể ăn nhưng vẫn lấy thực vật ăn, ngay cả ở bên trong thùng rác đều đến lấy ăn.

Ta không dám tưởng tượng đây là cảnh tượng gì, chỉ cảm thấy thế giới thật sự quá lớn, cũng quá điên cuồng.

Đây là đi xa quê hương tìm kiếm người dân trong nhà sao, rốt cuộc là cái dạng gì, có người biết không? Có người quan tâm sao? Quần thể này trong xã hội rốt cuộc có bao nhiêu người? Làm người giàu có mỗi ngày đều ăn thịt cá, lại không đem tiền cho bọn họ, Người giàu có từng nghĩ đến người nghèo?

Còn nhớ lúc vừa tốt nghiệp đại học, ta Ngải Thanh Thanh cũng lòng tràn đầy hoài bão ước mơ, hy vọng có thể tìm một công việc tốt cho khát vọng của mình, Thực hiện giá trị của bản thân, còn có thể kiếm tiền, hào hào hiếu thuận cha mẹ một chút. Dù sao bọn họ đem ta nuôi lớn thế này không dễ, huống chi tiền cho ta học đại học là tiền vay của ngân hàng, tiền này tương lai vô luận thế nào cũng muốn còn.

Nhưng là, chờ ta thật sự bước chân vào xã hội, mới phát hiện hết thấy đều không phải chuyện dễ dàng. Hai mươi ngày mới có thể tìm được công việc cho chính mình, làm công tác bên ngoài. Tuy rằng không phải là công ty chính quy, là một tiệm nhỏ bán giày da si, hơn nữa tiền lương cũng không cao, nhưng mỗi ngày đều có thể tiếp xúc với người ngoại quốc, điều này làm ta thực vui vẻ, bởi vì mục tiêu của ta là rèn luyện năng lực đối thoại với người ngoại quốc, làm ở đây có thể nâng cao khả năng Anh ngữ.

Từng tháng tiền lương tiết kiệm một ít hoa ngữ trong lời nói, tiền lương nuôi sống mình là hoàn toàn không có vấn đề, chính là lý tưởng cao thu vào xa rất nhiều mà thôi.

Vốn tưởng rằng chính mình như vậy đã rất thâm thúy, đến khi ta gặp những người này, mới biết được cái gì gọi là gian khổ, chua xót.

Chuyện này làm lòng ta rất hoảng, cho nên lúc sáng rời giường liền có ý gọi điện cho lão bản xin nghỉ phép, mượn cơ hội đến công viên giải sầu.

Thẳng đến khi ăn xong, suy nghĩ trong đầu cũng xong, cảm giác trong tay cho vào gói to tính phóng tới bên cạnh, nhưng nhìn thấy ở bên đường có cái thùng rác, động tác liền ngừng lại. Lúc xoay người, thấy ở phía sau tầng đá tầng ta ngồi phía dưới có một cái hố, cái hố này cùng hòn đá lúc nhìn thấy cũng không khác nhau lắm, ta bỏ thứ tìm được vừa rồi đặt ngay bên cạnh tầng đá vào thử.

"Thiên a! này cũng quá thần kì, lớn nhỏ vừa khít. Ai có thể làm vậy a, cư nhiên có thể bắt nó từ phía trên khu đi ra, còn khu như vậy có hình dạng, thật sự quá cường hãn." (editor: khu: hình như là cắt xén đẻo gọt thì phải)

Ta chỉ lo sợ hãi than, hoàn toàn không quên mất cái này không có khả năng là do người đẻo gọt. Dù khoa học kỹ thuật phát đạt như hôm nay, cũng không có cái công cụ nào có thể trên tầng đá đẻo ra một khối đá nhỏ, mà tầng đá lại hoàn hảo không có tổn hao gì. Haizz...cũng không biết đầu này bị làm sao, đọc nhiều sách như vậy liền quên mất. Nếu hiện tại ta có thể ý thức được sự tình không đơn giản, sau này ở tương lai ta sẽ không hận chết đầu óc ngu như heo của ta lúc này.

Sợ hãi than "kỳ quan", sau đó lại phát hiện mình có chút mệt nhọc, vì thế, ta ôm ba lô của mình tính ngủ một giấc, chờ khi tỉnh dậy thì tiếp tục ngoạn.

Nắm mắt lại, chỉ cảm thấy không khí xung quanh vô cùng thoải mái, mát mẻ. Điều kiện như vậy thực thích hợp để ngủ một giấc. Nghĩ nghĩ, chốc lát sau ta liền thiếp đi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Mơ Hồ Xuyên Qua

Editor: Nhan Nhi

"Công chúa, công chúa, người ở đâu a? Người mau ra đây a, công chúa...." Một tiếng tiếp một tiếng, tiếng gọi âm i quanh quẩn khắp hoàng cung.

"Là ai gọi a, thực sự rất không có tổ chất, quấy rầy người ta nghỉ ngơi." Bị đáng thức, ta bất mãn oán hận than một tiếng, ánh mắt vẫn như cũ nhắm chặt, ý đồ lại muốn tiếp tục ngủ.

"Công chúa, người ở đâu a? Người làm ơn trả lời ta một tiếng, công chúa...." Tiếng người đi tìm lại một lần nữa vọng lại, rơi vào tai Ngải Thanh Thanh đang ở trong rừng trúc.

"Nha, những người này không phải có tật xấu đi, ở đây là công viên mà lại hô to gọi nhỏ, tất cả động vật đều bị bọn họ dọa sợ đến mức trốn sâu vào rừng, họ lại như thế nào không chịu xem xét, thực là không có đạo đức."

Tức không chịu được, ta liền leo lên tầng đá, đứng thẳng người, hai mắt phun lửa trừng trừng nhìn ra bên ngoài rừng trúc, dám quấy nhiễu mộng đẹp của ta, ta tốt cùng muốn nhìn xem người là đại nhân vật gì, hừ! Ta quyết không để yên.

Haizz, ta cái gì cũng hào, nhưng lúc nằm trên giường, nếu có người đem ta đánh thức, ta dù có như thế nào cũng đem hai mắt ta trừng chết hán.

"Công chúa...." thanh âm dần dần đến gần rừng trúc.

"Công chúa? Thực ngạc nhiên, đi tìm công chúa trong công viên, sao người không đến Cổ Cung mà tìm? Chỗ chụp cổ trang tuồng cổ chắc ở gần đây đi, mới có người muốn tìm công chúa." Nhặt ba lô rơi dưới đất lên, ta tức giận đi nhanh về phía bên ngoài rừng trúc. Ta thật tò mò, ai mà ngốc như vậy, lại đi tìm công chúa trong công viên.

"Ân? Nơi này khi nào có một tòa núi giả? Ta nhớ rõ vừa rồi lúc đến đây hoàn toàn không có nha, chẳng lẽ công viên vừa nhờ công tượng (người làm tượng) đẩy nhanh tiến độ tạo ra nó, tốc độ này cũng không phải quá kinh người đi."

Vừa ra khỏi khu rừng, một tòa núi giả liền chặn đường đi của ta. Đang lúc buồn bực, khi nào thì nơi này lại có nhiều hơn một núi giả, trong lúc vô thức nâng đầu lên, không cẩn thận thoáng nhìn thấy cung điện.

Cái này càng làm ta giật mình, cẩn thận nhìn trong chốc lát, phát hiện chính mình không có nhìn lầm, thật là cung điện, xác thực là cung điện.

"Trời ạ! Sẽ không phải là ta bị mộng du đi, ta xem cảnh này hẳn phải trong mơ mới đúng, bằng không sao nơi này lại có một cung điện mà chỉ cổ đại mới có hơn nữa cung điện này so với Cổ cung của Bắc Kinh càng to lớn, càng tráng lệ. Phải, ta nhất định là đang nằm mơ, ha ha!" Vừa nghĩ, ta vừa tự nói với chính mình.

Ngay tại lúc ta đang an ủi chính mình, có một đám người hướng ta chạy lại, nhanh chóng quỳ lạy

"công chúa, người ở nơi này làm gì. Vừa rồi lúc nô tỳ kêu người, sao người không trả lời một tiếng. Làm hại bọn nô tỳ lo lắng gần chết. Còn có a, công chúa sao người lại mặc quần áo kỳ quái như vậy"

Một cái nữ tử ăn mặc phức tạp hướng ta bên người trái phải nâng dậy, còn không ngừng bình luận quần áo của ta, xem ra người này là diễn viên có địa vị trung cấp.

Ta ngây ngốc nhìn xiêm y của mình, làm sao kỳ quái, rất chính quy nha. Nhìn mọi người, theo ta mặc quần áo thế kỷ 21, tương đương một chút tình cảnh "hạc lạc trong bầy gà", có thể không quái sao. Lại ngẩng đầu nhìn nhóm người ăn mặc kỳ lạ, ta xoay người chỉ chỉ vào phía rừng trúc.

"Ta vừa rồi nằm trong đống ngũ trên tảng đá, nên không có nghe tiếng các người gọi ta." (Nhì: nói dối trắng trợn) Ta suy nghĩ dù sao cũng là mộng, liền tùy các nàng gọi như thế nào cũng được, hơn nữa có thể ở trong mộng làm công chúa quả thực không tồi.

"Công chúa, cứ mặc kệ đi, trước hết để nô tỳ giúp ngài hồi Ngọc Lam điện, buổi chiều bệ hạ muốn đến nhìn ngài, vừa nghĩ không thấy ngài liền thực sốt ruột." Thị nữ kia nói tiếp, còn không quên cho những người khác lại nâng ta.

"Oa! Có nhiều người như vậy hầu hạ ta, đãi ngộ thật tốt, mộng đẹp này của ta thực rất có trình độ." Nhìn thái độ các nàng tốt như vậy, ta không khỏi suy nghĩ trong lòng.

Cứ như vậy ta bị một đám người vây quanh, ta mơ mơ màng màng theo các nàng đi vào một cung điện tráng lệ.

Lọt vào tầm mắt là điều lan ngọc thể, chu diêm lân giác, khí thế rộng rãi. Mọi nhập đại điện, tầm nhìn nếu chỉ có thể dùng một từ để hình dung, thì phải là cực độ xa hoa.

Vật dụng được làm bằng gỗ lim cao cấp, bồn cảnh trồng hoa thảo quý hiếm, thảm lông trắng tinh khiết dưới chân cũng là nhập từ Ba Tư, còn có hai thị nữ đứng bên cạnh, vậy chủ nhân nơi này, thân phận cao quý đến cỡ nào.

Được người giúp đi vào phòng tắm, muốn ta tẩy rửa thay quần áo, đổi quần áo trên người. Ngắm lại cũng chẳng phải chuyện gì to tát, chỉ là tắm một cái mà thôi, tắm thì tắm.

Thấy có người hướng trong phòng tắm đưa quần áo, ta dỡ ba lô, nhắc chân mình đi vào

"Các người ra ngoài đi, ta tự mình làm là được." Tuy nàng là ở trong mộng, nhưng vẫn không muốn bị nhìn thấy, không nghĩ muốn có người xem xét lúc tắm rửa, liền phân phát các nàng lui xuống.

"Vâng, nô tỳ tuân chỉ." Mọi người đồng thanh đáp, sau đó khom người lui ra, tiện tay còn đóng cửa phòng lại.

Thấy các nàng đều đi ra ngoài, ta mới bắt đầu thoát quần áo trên người, sau đó chậm rãi bước vào trong nước.

"Ngô, thật thoải mái nha." Ngâm người xuống nước, chỉ cảm thấy thân mình đột nhiên thả lỏng, ta sáng khoái hừ một tiếng, cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Không ngờ cảnh trong mộng lại chân thật như vậy, bể tắm rộng lớn, khoảng chừng ba mươi mét vuông, lại tắm nước ấm thật sự rất hưởng thụ.

Ngoạn ngoạn cánh hoa trên mặt nước, tắm rửa kì cọ trong bể khoảng nửa giờ ta mới đi ra, dùng khăn tắm lau khô thân thể, sau đó mặc bộ quần áo mà những người đó đã chuẩn bị. Nhưng là mặc nửa ngày, ta cũng chỉ có thể mặc xiêm y vào, còn áo khoác phiền phức ta sẽ không mặc, bởi ta không biết cái nào mặc trước cái nào mặc sau, vạn nhất mặc lầm sẽ bị người khác chê cười, dù ở trong mộng, bị người chê cười vẫn rất khó chịu.

Mặc vào nội sam, ta lén lút đi vào cạnh cửa nhẹ nhàng đẩy ra, xem xét tình huống bên ngoài.

"Di, không có ai, vừa đúng lúc."

Vừa hay không có người, thực làm ta cao hứng. Khinh thủ khinh cước đi ra, nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện sau phòng tắm có cánh cửa. Ta tò mò đến gần, lén lút đi vào, trái tim thẳng thẩn nhảy không ngừng, có cảm giác bản thân như một tên trộm. Haizz...ta thực sự càng sống càng tệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Công Chúa Ngốc

Editor: Nhan Nhi

Vừa đi vừa quan sát, mới phát hiện nơi đây nguyên lai là một gian phòng ngủ. Mặt đất phủ mộc, xúc cảm ấm áp, dù đang đi chân trần vẫn không cảm thấy lạnh.

Đem mảng lụa xanh mỏng giắt xuống, mặt trên mảng lụa thêu tú phân biệt là mai, lan, cúc, trúc rất sống động, gió khẽ phát cảm giác nhẹ nhàng phiêu đảng, tựa như một thiếu nữ thanh xuân đang múa.

Sau tầng tầng lớp lớp mạn sa, hé ra một chiếc giường chạm trổ tinh xảo, xung quanh bốn phía điêu khắc phượng hoàng thanh long rất sống động, giống hệt như thật. Trong phòng còn có rất nhiều đồ cổ tranh chữ, vừa nhìn thấy liền biết chủ nhân là người cực phú cực quý.

"Căn phòng thực tốt a." Nhìn cảnh trước mắt, ta trong lòng tán thưởng không thôi.

"Ồ trong này ngủ một chút hẳn là không sao, dù sao đây cũng chỉ là mộng, bị người phát hiện cũng chẳng sao, hắc hắc!" Nhìn chiếc giường thoải mái xa hoa, ta hưng phấn mà đánh giá.

Vuốt ve sàng đan cùng chân bông mềm mại, xúc cảm thuận hoạt, ta thực hận không thể đem trương giường về nhà mình, mỗi ngày được ngủ trên chiếc giường như vậy thật rất hưởng thụ a.

Haizz... đáng tiếc lại không thể. Dưới đáy lòng bất đắc dĩ thở dài, ta xoay người nằm thẳng trên giường, sau đó kéo chăn qua, chẳng lâu sau liền mê ngủ.

___oOo___

"Thỉnh bệ hạ, công chúa đang nghỉ trưa ạ." Thấy nữ hoàng đi vào tẩm cung, thị nữ Phương Như Mai vội vàng đến bên người nàng nhanh chóng bẩm báo.

"Uh, người lui xuống trước đi, trẫm tự mình đi xem nàng là được rồi." Nữ hoàng thân nhiên đáp, sau đó liền hướng về tẩm cung công chúa đi đến.

Phương Như Mai cung kính thối lui đến một bên, không muốn quấy rầy nữ hoàng thăm công chúa. Nhìn bóng dáng nữ hoàng dần đi xa. Cũng là mẫu thân, Phương Như Mai dưới đáy lòng không khỏi thở dài.

Ai...kỳ thực bệ hạ cũng là một người đáng thương. Dưới gối chỉ có Ngữ Yên công chúa là hoàng nữ duy nhất, lại cố tình trước đây bị cảm phong hàn phát sốt, sau, liền trở nên si si ngốc ngốc, cả ngày ngây ngô như tiểu hài tử, còn có một ít mặc danh kỳ diệu, luôn muốn làm loạn thất bát tao một ít quần áo mặt trên người.

Hiện tại bệ hạ đã cao tuổi, ngôi vị hoàng đế này trong tương lai nhất định là muốn truyền cho công chúa, nhưng tình huống của công chúa, có thể thấy gánh nặng của nữ hoàng cũng không nhẹ a, xem bệ hạ hiện tại bộ dáng tiêu tụy thực làm người ta đau lòng.

Nữ đế Ngải Thi Mã đi vào tẩm phòng nữ nhi nàng. Ngải Ngữ Yên, khinh thủ khinh cước đi vào bên giường tọa hạ, ôn nhu nhìn chăm chăm vào Ngữ Yên. (Công chúa danh tự là Ngải Ngữ Yên, còn nữ chính là Ngải Thanh Thanh)

"Ngữ Yên?" Nhẹ nhàng vỗ về cái chấn trên người Ngữ Yên, nữ hoàng thử đánh thức nàng.

"Haizz.....năm đó đều do mẫu hoàng không tốt, chỉ biết lo xử lý chính vụ, không kịp phát hiện bệnh phong hàn của con, làm chậm trễ thời gian chữa trị, khiến con phát sốt không ngừng, cuối cùng làm đầu óc choáng váng. Tất cả do lỗi của mẫu hoàng, con nhìn xem, ông trời vì chuyện này mà trừng phạt ta, từ đó về sau liền không thể sinh hạ nữ nhi." Gặp Ngữ Yên không có phản ứng, nữ hoàng vẫn ngồi ở một bên hồi tưởng về quá khứ, cuối cùng, chảy xuống một giọt nước mắt chua xót, đây là một cái mẫu thân sám hối trước chính mình đứa nhỏ.

"Ngữ Yên, ta thật hi vọng có một ngày ngươi có thể hảo hảo đứng lên. Dù sao ta cũng đã già, ngôi vị hoàng đế trong tương lai khẳng định là muốn truyền cho ngươi, nhưng tình trạng ngươi lại như thế này, sao ta có thể yên tâm."

Nàng sợ tương lai nàng hai chân tàn tật, Ngũ Yên lại si si ngốc, đến lúc đó nếu có người muốn mưu tưởng tạo phản, thiên hạ đại loạn, cuối cùng người chịu khổ lại chính là lẽ dân bá tánh a

"Lão thiên gia, ông làm ơn mở mắt ra đi, làm cho Yên nhi hảo hảo đứng lên, Phụng Tích quốc cần nàng a." Nói đến đoạn thương tâm, Ngải Thi Mã không khỏi thấp giọng tê rống.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía thanh thiên, khẩn cầu thần linh làm cho Phụng Tích quốc Ngũ Yên công chúa, nữ nhi của nàng có thể khôi phục thành người bình thường.

Phụng Như Mai đứng ở ngoài cửa chuẩn bị đi vào bẩm báo chợt nghe tiếng nữ hoàng kêu rên, trong lòng cũng vạn phần bi thống. Đồng dạng là nữ nhân, đồng dạng là thân mẫu, nàng có thể cảm nhận được nữ hoàng trong lòng tràn ngập đau xót, bi ai.

Đứng thẳng trong chốc lát, điều chỉnh thật tốt hô hấp, nàng mới cung kính mở cửa tấm phòng.

"Chuyện gì?" Ngải Thi Mã nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, nghiêm túc hướng người đi tới hỏi.

"Khỏi bẩm bệ hạ, Thừa tướng đại nhân có chuyện quan trọng muốn cầu kiến, hiện đang ở ngự thư phòng ạ." Phụng Như Mai thông dong hỏi đáp.

"Nga? Là Lý ái khanh, trầm lập tức đi qua, các người ở lại hầu hạ công chúa, gấp Lý thừa tướng cầu kiến, Ngải Thi Mã hướng ngoài cửa đi đến, lúc đi còn không quên dặn người hảo hảo chiếu cố Ngũ Yên.

"Vâng, nô tỳ tuân chỉ." Phụng Như Mai thối lui đến một bên, khom người cung tiễn nữ hoàng.

Nhìn bóng dáng nữ hoàng rời đi, lại xoay người nhìn công chúa trong phòng, dưới đáy lòng đồng thời cầu nguyện: hi vọng công chúa nhanh chóng hồi phục

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tuyển Phò Mã

Editor: Tô Y

Betaer: Triều Nhan Nhi

Nữ hoàng đi đến ngự thư phòng, vừa vào cửa liền thấy Lý Hường Lan ở bên kia cúi đầu suy nghĩ cái gì.

"Thừa tướng hôm nay đến đây có chuyện gì, sao lúc trước thượng triều không khởi tấu, không ở trước mặt các vị đại thần giải thích?" Ngải Thi Mã lên tiếng khiến Lý Hường Lan đang trầm tư bừng tỉnh.

Phát hiện nữ hoàng đã đến, Lý Hường Lan đi tới trung tâm ngự thư phòng quỳ xuống thi lễ.

"Hồi bẩm bệ hạ, thần hôm nay tới là vì chuyện tuyển Phò mã." Tuy rằng nàng đến tương đương sợ hãi hoàng quyền, nhưng thanh âm cũng không kiêu ngạo siểm nịnh, bởi vậy có thể thấy được nàng ở quan trường cũng đã là một lão hồ ly rồi.

"Ái khanh xin đứng lên. Việc Lý khanh gia nói tới trăm cũng đã nghĩ đến, nhưng là Yên nhi nàng...." Nữ hoàng muốn nói lại thôi, cố ý không nói hết lời mình, làm cho Lý Hường Lan tự mình tiếp lời.

"Bệ hạ, công chúa năm nay đã muốn hai mươi hai, nếu theo luật pháp thông thường, sớm đã là mẫu thân vài đứa nhỏ. Công chúa hiện tại 'không hiểu thế sự', tuyển chọn Phò mã cũng có thể giúp công chúa đề ý công việc trong cung, này cũng không phải là một chuyện không tốt.

Hơn nữa, hiện tại trong triều tuy không có chuyện quá lớn, nhưng bên dưới quần thần đều dị nghị, nói hoàng thất huyết mạch đơn bạc.

Nếu công chúa không thể sinh hạ hoàng tử, cứ thế mãi, tích tụ dao động căn bản, sẽ xuất hiện hỗn loạn." Đứng lên, Lý Hường Lan cẩn thận dùng từ, có chút tận tình khuyên bảo để nữ hoàng sớm ngày vì công chúa chọn lựa Phò mã.

Nhìn thừa tướng đứng giữa ngự thư phòng, Ngải Thi Mã dưới đáy lòng tự hỏi....

Đúng vậy, Ngũ Yên năm nay cũng đã hai mươi hai, theo lý hẳn là nên kén Phò mã, kéo dài huyết mạch hoàng thất. Triều thần chỉ sợ cũng là lo lắng việc Ngũ Yên có thể hay không trong vấn đề sinh dục, có thể hay không đến cùng có giang sơn.

Nhưng nếu là thật sự mặc cho các nàng bằng lời nói liền thay Yên nhi qua loa tuyển chọn Phò mã, vậy những kẻ mơ ước hoàng quyền tất sẽ mượn cơ hội đề tiến vào, như thế chẳng phải là dẫn sói vào nhà, mất nhiều hơn được.

Ai.....Cái lão hồ ly này, thế nhưng thật sự tinh ranh. Mặc kệ như thế nào, việc này vẫn là trước ngăn lại rồi hãy nói sau.

Lý Hương Lan đứng ở phía dưới bị nữ hoàng nhìn chăm chú có chút hốt hoảng, phải biết rằng nữ hoàng cũng là người khôn khéo, mà nàng trong lòng quả thật có tính toán, nàng hy vọng con trai lớn nhất của mình Lý Văn Phinh có thể gả cho công chúa.

Tuy rằng công chúa là một người ngốc, nhưng dù sao cũng là người duy nhất thừa kế ngôi vị hoàng đế, ai cũng đều muốn ba này noi hương mô mô.

Văn Phinh nếu có thể được nữ hoàng lựa chọn, tương lai có thể trở thành Đế hậu, vậy địa vị của nàng cũng có thể được đảm bảo.

“Chuyện này chờ thêm một thời gian nữa rồi nói sau, xem công chúa nàng nghĩ như thế nào.” Thật lâu sau, Ngải Thi Mã mới mở miệng nói.

Để cho công chúa tự mình quyết định, kia không phải là diễn thôi thời sao. Mấy năm nay Quải Loan Nhi đề cập đến bao nhiêu lần rồi, công chúa căn bản có lẽ không biết tuyển Phò mã là cái gì, bất luận nói cái gì nàng đều chỉ biết cự tuyệt, nói nàng không cần Phò mã.

“Thừa tướng còn có chuyện gì nữa sao?” Ngải Thi Mã ngồi ở long ý thanh âm lạnh lùng nói, cảm xúc không kiên nhẫn vô cùng rõ ràng, nàng ghét nhất là thần tử tự cho mình là thông minh.

“Vi thần không có việc gì.” Lý Hương Lan có chút khiếp sợ nói.

“Không có việc gì liền lui ra đi.” Ngải Thi Mã cả người tản ra khí thế uy nghiêm của nữ hoàng, lạnh lùng kêu nàng lui ra.

“Thần tuân chỉ.” Lý Hương Lan cung kính quỳ gối thi lễ, sau đó khom thân mình rời khỏi ngự thư phòng. Đến khi ra khỏi ngự thư phòng nàng cảm không nhận được thở ra một hơi.

Cùng nữ hoàng ở một chỗ rất áp lực, nàng bị khí thế trên người nữ hoàng ép tới không dám thở mạnh.

Ai.....Xem ra, nàng vẫn là tạm thời không nên nhắc đến chuyện tuyển Phò mã, miễn cho lại chọc giận nữ hoàng.

Cho thừa tướng lui xuống xong, Ngải Thi Mã cũng từ long ý đứng lên, rời khỏi án bàn ra khỏi điện.

Nhìn bốn hoa bên ngoài trên cây lá cây chậm rãi rơi xuống, nàng không khỏi cảm thấy sầu não.

“Ngữ Lam, bắt tri bắt giác, người đã đi mười lăm năm, Yên nhi của chúng ta cũng đã hai mươi hai, đã đến tuổi thành gia, người nên vì nàng mà cảm thấy cao hứng.” Nữ hoàng tự nói xong, vẫn còn lâm vào trong quá khứ.

Tề Ngữ Lam, phụ thân ruột của Ngữ Yên công chúa, là người yêu thanh mai trúc mã của nữ hoàng Ngải Thi Mã, so với Ngải Thi Mã lớn hơn một tuổi. Khi Ngải Thi Mã đăng cơ lúc mười bảy tuổi liền vào cung làm “phỉ”, được sủng một thời.

Một năm sau, Tề Ngữ Lam cùng Ngải Thi Mã sinh ra một nữ nhi, chính là đương kim công chúa Ngữ Yên, trở thành tâm phúc bên trong hậu cung.

Sau đó trong lục tục cũng có rất nhiều người mới tiến cung nhưng cũng không thể khiến cho nữ hoàng sinh được công chúa tiếp theo, chỉ sinh ra vài hoàng tử. Bởi vậy, địa vị Tề Ngữ Lam vững như bàn thạch.

Chỉ tiếc điều kiện không thường, “Hồng nhan bạc mệnh”.

Năm ấy Ngải Ngữ Yên năm tuổi, trong lúc chơi đùa vô ý bị rơi xuống nước trúng phải phong hàn, bởi vì ghen ghét bọn họ phụ nữ (phụ tử + nữ nhi) địa vị, ngấm ngầm làm khó dễ, Ngải Thi Mã lại bận nhiều việc triều chính, cũng không biết chuyện đã xảy ra, Lam phi không kịp thời thỉnh ngự y chẩn trị, Ngữ Yên từ phong hàn trở thành sốt cao không lui, cuối cùng hạ sốt để lại di chứng si ngốc.

Sau đó Ngải Thi Mã phái người thăm tra, là khi ấy một tân phi vừa vào cung quấy phá, lúc này mới đem phi tử này biếm vào lãnh cung, khi còn sống không thể rời khỏi lãnh cung nửa bước.

Chính là tất cả cũng không thay đổi được sự thật đã xảy ra, Tề Ngữ Lam sau này trở nên trầm mặc ít lời, cả ngày ở bên chăm sóc nữ nhi ngốc của hắn, hai năm trôi qua liền vì buồn rầu mà qua đời.

Việc này ở trong lòng Ngải Thi Mã cũng tạo thành một nỗi đau xót không thể quên được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tỉnh Mộng

Editor: Tô Y

Betaer: Nhi

Thăng đến giữa trưa, bụng cảm thấy đói, nàng mới từ từ tỉnh dậy. Xốc chăn lên, hai mắt mơ màng sờ soạng xuống giường, duỗi thẳng hai chân, dựa vào trí nhớ mơ hồ, nàng theo bản năng đi đến cửa phòng ngủ.

“Oành”, “Đông”, bởi vì tầm mắt còn rất mơ hồ, không thể thấy đường ở trước mắt, nàng đụng trúng cây cột ở trong phòng, còn bị bắn ngược trở lại, kết quả cái mông còn chưa cảm thấy đau, nàng đã cảm thấy xương cốt của mình bị chấn thương không nhẹ.

“Ô.....Mẹ ơi, đau quá.” Một tay vuốt cái mông bị thương, tay kia thì xoa cái trán bị đụng, nàng cố gắng chịu đựng không cho nước mắt chảy xuống.

Đợi đến khi hết đau, nàng mới chậm rãi đứng lên. Đột nhiên, nàng ngây ngốc cả người, bởi vì nàng ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng.

“Ta không phải đang nằm mơ sao?”

Như thế nào lại cảm thấy đau một cách chân thực như vậy?” Ánh mắt nàng không tự giác trừng to lên.

Nhắm mắt lại, ước chừng đã qua mười giây nàng lại mở mắt ra. Nhưng mà, mọi thứ nhìn được trong tầm mắt vẫn tồn tại như cũ, không hề biến mất. Sờ sờ chỗ bị sưng trên trán, còn đau, nhu nhu mông, cũng vẫn đau, lại quay về sờ sờ chân trên giường, vẫn còn ấm.

Nàng thất thần đặt mông ngồi lên giường, cảm giác đau đón lại truyền đến, nàng cũng hoàn toàn tỉnh táo.

Tất cả mọi chuyện đều không phải là mơ, không phải nàng đang ngủ trên tảng đá sau đó nằm mơ, cũng không phải là ảo giác, mà là sự thật.

Trời ơi, khi nàng tưởng đang ở trong mơ, nàng thế nhưng lại thật sự sống ở nơi này, nàng đây chẳng phải là cả thân xác cả hồn phách đều xuyên đến đây sao!

Má ơi, ai tới nói cho nàng biết đây không phải là sự thật đi. Nàng thật sự rất muốn khóc a.

Qua một hồi lâu, mãi tới khi đầu có chút choáng váng, nàng mới nhớ ra là mình vốn muốn ăn cơm.

Chậm rãi đứng dậy, chậm rãi đi ra khỏi phòng, để tránh cho chính mình ngất xỉu.

Trên đường đi, nhặt lên ba lô lúc trước, ở bên trong có hai chiếc bánh, đi tìm xung quanh một ít hoa quả.

Ăn xong hai miếng bánh, uống hai cốc nước, nàng mới chậm rãi hồi phục lại. Sau đó cẩn thận suy nghĩ lại một ít chi tiết từ khi đến nơi này.

Nàng nhớ rõ là mình ở trong rừng trúc ngủ trên một tảng đá nhỏ, sau đó dường như nghe được có người ở khắp nơi tìm kiếm công chúa.

Đi theo hướng âm thanh phát ra, nàng đi tới bên ngoài rừng trúc, tiếp theo nàng nhìn thấy rất nhiều núi giả, sau đó là cung điện, sau nữa liền bị các nàng ấy dẫn về. Hơn nữa trên đường trở về, thái độ của bọn họ đối với nàng rất bình thường, nhưng tuyệt đối phải có chút bất thường.

Phải biết rằng, nàng nhưng ngay cả thân xác lẫn hồn phách đều xuyên đến đây, nếu xem biểu hiện của các nàng ấy, nàng so với hình dáng của công chúa trước đây chẳng phải giống nhau như đúc sao, thậm chí ngay cả quần áo mặc thường ngày cũng giống, nếu không sao các nàng ấy lại không phát hiện công chúa đã bị đánh tráo.

Nhưng vấn đề chính là chỗ này, nơi này rõ ràng là cổ đại, nàng lại mặc quần áo của hiện đại?

Trừ khi, nàng là hồn phách xuyên vào người của công chúa trước đây, sau đó chính mình làm ra quần áo hiện đại.

Nhưng là, lại có thêm vấn đề, công chúa thật hiện tại đang ở đâu? Không có khả năng ngay tại bên trong hoàng cung liền biến mất mà thần không biết quỷ không hay. Nếu không hay là bị người ám sát?

Mà nàng lại vừa lúc xuyên qua người nàng ấy, làm thế thân của nàng ấy, nàng chẳng phải cũng gặp nguy hiểm sao. Người rõ ràng là đã bị giết bỏ lại xuất hiện trước mặt mọi người, khẳng định sẽ lại phái người đến ám sát nàng.

Còn có một chuyện, vì cái gì nàng lại xuyên đến đây được? Là cái gì đã dẫn nàng tới nơi này? Theo lý mà nói, không phải nên có cái làm vật chỉ đường sao?

Trong đầu nàng liên tiếp hiện ra nhiều vấn đề, khiến nàng chậm rãi tìm ra nguyên nhân trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lại Đi Qua Núi Giả Một Lần Nữa,

Editor: Tổ Y

Betaer: Nhi

Lại đi qua núi giả một lần nữa, nàng nhin không được tròng mắt nhìn nó. “Một chút cũng không đẹp, xấu chết.” Nàng cảm giận nói, đem toàn bộ oán khí trong lòng trút hết lên nó.

Chậm chạp quay lại Ngọc Lam điện, thị nữ đứng ở một bên cúi đầu thỉnh an nói: “Công chúa vạn phúc.” “Ân, miễn lễ.” Nàng thần nhiên đáp lại rồi đi qua trước mặt các nàng ấy, lập tức đi đến ngồi xuống chủ tọa giữa đại điện.

Công chúa? Nàng là công chúa, vậy người thật đi đâu rồi? Vấn đề này tương đối nghiêm trọng? Nhiều người hầu hạ như vậy, lại không có một người phát hiện nàng ta bị “đánh tráo”.

Xem ra nàng phải cẩn thận đề phòng mới được, tránh cho sau này lại bị người ám toán. “Công chúa?” Đang lúc nàng cẩn thận cân nhắc trong đầu, thị nữ vừa rồi thỉnh an gọi nàng một tiếng.

“A? Người có chuyện gì sao?” Âm thanh đột nhiên vang lên bên tai khiến nàng giật cả mình, không biết nàng ấy có chuyện gì, nàng chỉ máy móc hỏi lại.

“Oa.....Công chúa người nói chuyện với nô tỳ.” Tiểu nha đầu kia thế nhưng lại khóc, chuyện này làm nàng có chút khó hiểu, nàng làm gì sai sao? Hình như không có a.

Những người khác cũng kích động chạy đến trung tâm đại điện, một nhóm người đem nàng vây ở giữa. Nhìn ánh mắt của bọn họ, thật sự có chút đáng sợ, thật giống như nàng là động vật quý hiếm, lại giống như các nàng ấy đói bụng đã lâu, mà nàng là miếng thịt đột nhiên xuất hiện, các nàng ấy chờ không kịp mà muốn bắt đầu ăn.

“Công chúa.” Mọi người đồng thanh kêu lên, trong mắt lộ ra quang mang làm cho nàng không tự giác rụt cổ lại, thân thể cũng dịch ra phía sau dựa vào lưng ghế.

Nàng có chút cảm giác muốn bay đi, chỉ tiếc nàng không có khinh công, muốn cũng không được. Cố lấy lại dũng khí, nàng khó hiểu hỏi: “Các người muốn làm gì?” Tuy rằng đã cố gắng giả vờ bình tĩnh, nhưng thanh âm của vẫn không không chế được có chút run run.

“Ô ô..... Các người xem, công chúa thật sự nói chuyện.” Một đám người bắt đầu xuất hiện lệ quang, nói với người bên cạnh. A? Đây là tình huống gì a? Đột nhiên khiến nàng không hiểu gì cả. Nhìn bộ dạng các nàng ấy khóc rống, nàng thật sự không biết mình đã làm sai chuyện gì.

Lời nói của nàng cũng có thể làm bọn họ cảm động thành như vậy, vậy cũng có thể sao? Tuy nói nàng là công chúa, cũng chưa chắc có thể như vậy, huống chi trên thực tế nàng cũng không phải công chúa thật.

Nếu không hay là công chúa thật trước kia là người cuồng ngược đãi, cũng không nói chuyện cùng các nàng ấy, chỉ lo tra tấn tâm hồn nhỏ bé của bọn họ, cuối cùng các nàng ấy đều bị công chúa tra tấn đến “thương tích đầy mình” đi? “Công chúa, người có biết nô tỳ gọi là gì không?” Một thị nữ đứng trong đám người hỏi, trên mặt tràn đầy vẻ chờ mong. “Ách..... Không biết.”

Nàng ngây ngô lắc đầu cười nói.

Tuy rằng nàng không muốn tổn thương nàng ấy, nhưng nàng thật sự không biết, nàng ấy cũng chưa từng nói cho nàng, nàng làm sao có thể biết được?

Cho dù nàng là người từ thế kỷ hai mươi mốt xuyên đến, chỉ số thông minh cũng khá cao, nhưng nàng cũng không phải là thần, cũng sẽ không bấm tay xem bói.

“Nô tỳ thì sao?” Một tiểu nha đầu khác cũng nhin không được hỏi, đôi mắt lấp lánh, cũng tràn đầy chờ mong.

“Thực xin lỗi, ta thực sự không biết tên các người.” Nhìn các nàng ấy bởi vì lời này của nàng mà cảm thấy thất vọng, nàng lại vội vàng nói thêm: “Bởi vì các người chưa từng nói cho ta.”

Một đám người biểu tình trên mặt ồ dột như trời sắp mưa bởi vì câu nói kia của nàng mà thay đổi. “Các người đang làm gì vậy?”

Thị vệ trưởng Phương Như Mai từ bên ngoài trở về, gặp một đám thị nữ đều vây quanh người công chúa, lập tức quát lớn một tiếng.

Nghe thấy âm thanh giáo huấn của thị vệ trưởng, nhóm thị nữ lập tức thu hồi biểu tình trên mặt, tự động tản ra hai bên theo vị trí đã định.

Lúc này, một thị nữ lớn tuổi hơn một chút bước về phía trước, thi lễ rồi nói: “Thưa thị vệ trưởng, vừa rồi công chúa nói chuyện cùng với nhóm nô tỳ, chúng nô tỳ cũng vì thế mới quên mất quy củ, mong thị vệ trưởng tha thứ.”

Nàng nói ra nguyên do một cách chân thành, hy vọng thị vệ trưởng có thể không trách phạt. Bởi vì quy củ Ngọc Lam điện vô cùng nghiêm khắc, nếu như

doạ đến công chúa, sẽ phạm vào trọng tội.

“Cái gì? Những lời người nói là sự thật?” Phương Như Mai giật mình kêu lên. Không quá tin tưởng vào những lời vừa rồi, nàng ấy quay đầu lại hỏi công chúa đang ngồi ở phía trên: “Công chúa, người thật sự có thể nói?” Nàng có chút chần chờ gật nhẹ đầu, trái tim khẩn trương như có hươu chạy bên trong.

Có thể nói?

Trăm ngàn lần không cần nói cho nàng biết công chúa trước kia là người căm điếc nha, vậy không phải chính nàng đã tự khiến mình bị hoại nghị. Mạng nhỏ của nàng dường như đang gặp phải nguy hiểm. Nghĩ đến đây, trên lưng nàng không tự giác toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, ngay cả quần áo cũng bị ướt.

“Chẳng lẽ ta không thể nói chuyện sao?” Ôm một tia hy vọng, nàng hỏi thử, dưới đáy lòng âm thầm kêu la: ‘Kính nhờ! Trăm ngàn không cần nói đúng như thế.’

Nếu không, nàng thật sự muốn tự tử, đang êm đẹp nói các tỷ nữ miễn lễ làm chi, đang lạnh lùng không phải tốt lắm sao.

“Không không không, công chúa đương nhiên có thể nói, chỉ là nhóm nô tỳ rất cao hứng.” Phương Như Mai thế nhưng nói xong cũng rơi nước mắt.

Không phải chứ, công chúa trước kia thực không có tính người, xem nàng ta đem những người này tra tấn thành bộ dạng gì, nàng vừa cùng các nàng ấy nói chuyện họ đã cảm động thành như vậy, thật sự là có lỗi nha.

Nhìn những nô tỳ này như thế, nàng hoàn toàn có thể khẳng định, các nàng ấy bị ngược đãi rất thảm. Ai. Nàng thực sự đồng tình với bọn họ. Nhìn nhìn, nàng thật muốn đưa tay dựng thẳng trước ngực, niệm một câu “a di đà Phật, thiện tạo thiện tai!” Đúng lúc nàng đang định làm thật, Phương Như Mai nói muốn lui xuống, vừa lúc nàng định trở tay làm động tác kia.

Nàng không khỏi cảm thấy may mắn trong lòng, may mắn còn chưa đưa tay ra, nếu không có lẽ nàng thật sự không muốn sống nữa, lại làm thêm một ít hành động khiến người ta hoài nghi.

“Công chúa, người không biết đã bao lâu rồi người không nói chuyện cùng chúng ta.

Từ mười bảy năm trước sau khi người phát sốt quá cao, người liền không còn mở miệng nói chuyện nhiều nữa, bệ hạ nếu biết người hiện tại có thể nói chuyện, nhất định sẽ rất cao hứng.” Phương Như Mai vừa nói, vừa dùng ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt.

Thật sự là quá tốt!

Công chúa choáng váng mười bảy năm, chưa bao giờ chủ động nói chuyện cùng người khác, nhiều nhất chỉ là vào thời điểm các nàng kêu thì nàng ta đáp lại một tiếng, thời gian còn lại đều là si ngốc, bệ hạ nếu biết được công chúa nói được trở lại, khẳng định sẽ thực vui vẻ.

Nghe vậy, nàng ở dưới đáy lòng vụng trộm lau mồ hôi lạnh.

Thì ra là như vậy a, may mắn công chúa không phải người căm điếc, không có khả năng nói chuyện, xem ra, tất cả chỉ là một hồ sơ bóng sợ gió. “Công chúa, vì thần đến bẩm báo cho nữ hoàng bệ hạ, đem tin tốt nói cho bệ hạ, vì thần cáo lui.” Dứt lời, Phương Như Mai vội vàng đi ra ngoài. “A, được.” Đợi cho đến khi mọi người đã đi đến cửa điện, nàng mới phản ứng đáp lại một tiếng.

Từ từ, Phương Như Mai vừa rồi là nói nữ hoàng bệ hạ? “Nữ hoàng.” Nàng máy móc lặp lại từ ngữ này, giống như vừa trúng tiếng sét ái tình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Để* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nữ Hoàng Kịch Động

Editor: Tổ Y

Betaer: Nhan Nhi

“Trời ạ!” Nàng cúi đầu sợ hãi kêu lên một tiếng, hiện tại mới ý thức rõ ràng tính nghiêm trọng của vấn đề, nàng thế nhưng xuyên đến một xã hội nữ tôn.

Sẽ không sẽ không, nhất định là Phương Như Mai nói sai rồi, hoặc nhất định là nàng nghe lầm. Nếu không nửa đời sau của nàng đừng nghĩ đến chuyện yên bình.

Công chúa tranh đoạt hoàng quyền?! Việc này cũng không phải là chuyện đùa. Tuy nói nàng không ngốc, là một người của thế kỷ hai mươi mốt tương lai, khả năng và trí thông minh so với tất cả những người còn lại đều hơn.

Nhưng vấn đề là hoàng nữ từ nhỏ đã sinh hoạt bên trong cung đình, mỗi ngày học chính là đấu đá với nhau, làm cách nào sử dụng âm mưu quỷ kế chửi bới đối thủ cạnh tranh của mình, suy nghĩ đều là làm như thế nào để loại bỏ tỷ muội tài năng của mình.

Sau đó chính là đi lên vị trí cao nhất thiên hạ, nàng làm sao có khả năng đấu lại bọn họ?

Ai!! Xem ra, cuộc sống từ nay về sau của nàng là sống trong u tối.

Ông trời phù hộ, ngàn lần không phải là thời đại nữ tôn, nhất định là nàng đoán sai rồi, a di đà Phật, thiện tai thiện tai!

Tương tượng ra tất cả mọi chuyện, nàng nhịn không được tự cầu nguyện cho chính mình.

Ôi chào! Đúng rồi, trong phòng công chúa không phải có sách sao? Tìm quyển sách xem xong không phải là biết có nghĩ sai hay không rồi?

Nghĩ ra rồi phải lập tức hành động, nàng đứng lên từ trên ghế, chạy về phòng ngủ lúc sáng.

Quét tầm mắt lên xuống ở giá sách một hồi, cuối cùng nàng chọn một quyển tên là “Nhân văn chí thư”, quyển sách này có lẽ sẽ giới thiệu đến lịch sử vương triều. Nhưng mà, may mắn chữ trong sách cùng chữ hán phồn thể không khác biệt lắm, nếu không nàng thật sự liên tưởng rồi. Dù sao, nếu ở nơi này thất học, còn nói gì đến tương lai?

Mở sách ra, trang thứ nhất ngay lập tức nói đến lịch sử phát triển vương triều, trong sách viết như thế này: Lịch sử vương triều từ khi khai quốc hai ngàn năm trước, vẫn là nam nhiều nữ thiếu, lấy nữ tử vi tôn, thế chủ chủ trì việc lớn trong nhà, phạm là chồng, phải hiệp lực hỗ trợ, cùng giúp đỡ xây dựng gia nghiệp, lấy hưng thịnh của gia đình làm gia quy.

Xem xong hai câu này, tâm của nàng lạnh buốt. Nữ tử vi tôn, lấy thế làm chủ, tất cả là như vậy, còn có cái gì để nói đây.

Vốn nếu là công chúa như ban đầu, nhiều lắm cũng chỉ là bị chi hôn lấy người mình không yêu, kém nhất cũng không vượt qua việc gả đi hoà thân. Nhưng với việc nàng là người hiện đại, cho dù không hạnh phúc như thế nào, ít nhất có thể viết một bức hủ thư, sau đó tự lập nên sự nghiệp riêng. Dù sao, lấy ý nghĩ tinh thần mạnh mẽ của người hiện đại, ở thế giới cổ đại sống sót hoàn toàn không có vấn đề.

Lại nói về hiện tại, mặc dù nàng không mơ ước ngôi vị hoàng đế, nàng nguyện ý rời xa trung tâm hoàng quyền, nhưng người ta không có khả năng cho nàng một con đường sống, rất có khả năng bị đuổi tận giết tuyệt. Nói như vậy, cuộc sống của nàng sau này còn có hi vọng gì đây?

“Ai!! Cuộc sống như vậy có phải rất thâm hại hay không a.” Nàng bất đắc dĩ thở dài, nhìn đình đại điện một mình cảm khái.

Cảm than xong, nàng lại cúi đầu, để cho chính mình bình tĩnh rồi tự hỏi một phen.

Ân, kế tiếp, chỉ có thể mỗi bước đều cẩn thận, trước hết không thể để bất cứ ai nắm được nhược điểm, sau đó sẽ tìm cơ hội thoát thân.

Bây giờ còn không biết là tình huống gì, đưa ra quyết định mù quáng là không lý trí, nói không chừng căn bản không cần lo lắng, người thừa kế ngôi vị hoàng đế đã được lập rồi. Nàng chỉ cần an phận thủ thường sống qua ngày, hẳn là sẽ không nguy hiểm đến mạng sống.

Nghĩ như vậy, trong lòng nhất thời thoải mái hơn rất nhiều.

Đem quyển sách kia bỏ lại giá sách, nằm lên trên nhuyễn tháp vừa tìm được, quyết định trước tiên phải nghỉ ngơi thật tốt.

Tuy rằng đến đây mới được vài giờ ngắn ngủi, lại như đã qua thật lâu, tế bào não vẫn luôn ở trạng thái khẩn trương cao độ, dùng não quá nhiều thật sự khiến con người mệt mỏi.

Vẫn là có chút hoài niệm cuộc sống hiện đại, tuy nói khá vất vả, nhưng không cần một mối đầu óc như vậy.

Thả lỏng tinh thần, không khỏi nhớ đến thế kỷ hai mươi mốt.

Vừa mới rời đi được vài giờ, nàng nhớ lại, nghĩ về sau có thể sống như thế nào? Con đường phía trước hoàn toàn mờ mịt.

___oOo___

“Bệ hạ, thần có tin tốt muốn báo cho người.” Từ xa, người còn chưa tới ngự thư phòng, thanh âm của Phương Như Mai đã rơi vào trong tai Ngải Thi Mã đang phê duyệt tấu chương.

Nghe thấy âm thanh, Ngải Thi Mã hoang mang ngẩng đầu, liền thấy cảnh Phương Như Mai vội vàng đóng cửa điện, trên mặt vừa cười vừa khóc, biểu tình thật kỳ quái.

“Không biết Phương khanh gia có tin tốt gì muốn nói cho trẫm?” Ngải Thi Mã không tức giận cau mày nói, bà tuyệt không thích thần tử tiến đến quấy rầy lúc đang phê duyệt tấu chương.

“Bệ hạ, thật sự là một tin lớn.” Phương Như Mai lau nước mắt tràn ra trên mặt, cố gắng bình phục hô hấp của chính mình, để cho âm thanh khóc thút thít biến mất.

Trên thực tế, nàng trên đường tới được đây đều khóc, nhưng đồng thời cũng cười. Nàng thật sự cao hứng thay nữ hoàng, nhưng nước mắt không không chế được mà cứ rơi xuống.

Gặp bộ dạng Phương Như Mai như vậy, Ngải Thi Mã mặt mày càng nhăn lại, bà lạnh lùng nói: “Có tin tức gì nhanh nói đi.”

Không phải biết thói quen của nàng sao? Thế nhưng người này còn phạm phải.

Ngải Thi Mã trong lòng vô cùng tức giận, thời gian của bà hiện tại vô cùng quan trọng, không rảnh để lãng phí với Phương Như Mai.

Phương Như Mai hít hít cái mũi, thân thể run run, đôi mắt hồng hồng, nhưng biểu tình trên mặt tuyệt đối là vui vẻ.

“Hồi bệ hạ, hôm nay công chúa mở miệng nói chuyện.” Nàng ngập ngừng mãi mới đem một câu này nói xong.

“Ừ? Khanh nói cái gì?” Ban đầu, Ngải Thi Mã còn chưa phản ứng lại với ý tứ trong lời nói của thị vệ trưởng, sau khi phản ứng lại, mức độ kinh ngạc của bà còn hơn cả khi nghe tin Lâm quốc xâm chiếm biên thành.

Tin tức này làm cho người ta rất kích động, Ngải Thi Mã liền từ long ý đứng lên. Bà đi qua bàn bước nhanh đến trước người Phương Như Mai, hai tay nắm lấy bả vai Phương Như Mai vội vàng hỏi: “Người nói thật?”

Nàng hoàn toàn quên không chế lực tay, ấn cho bả vai Phương Như Mai sinh đau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Không Dẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Mẫu Nữ Gặp Lại

Edior: Tiểu Nhan Nhan

"Hồi bệ hạ, lời thần nói đều là sự thật. Buổi trưa hôm nay, thần đi ngự phong an bài hàng hóa của công chúa, sau khi trở về liền gặp chúng thị nữ vây quanh công chúa, thần sợ các nàng quấy nhiễu công chúa, lúc ấy liền trách cứ các nàng, chúng thị nữ nói các nàng là vì công chúa mở miệng nói chuyện, nhất thời cao hứng mới mất quy củ. Thần vì xác định lời nói của các nàng mà đi xem xét tình hình thực tế, tự mình đến nói chuyện với công chúa, kết quả chứng thực công chúa thực sự mở miệng nói chuyện."

Phương Như Mai đem câu chuyện từ đầu đến đuôi nói nhất thanh nhị sở cho nữ hoàng nghe, chỉ sợ nữ hoàng nghe không rõ, kia bả vai của nàng đã tái nhợt

"Vậy lúc ngươi hỏi Yên nhi, nàng là nói cái gì." Ngải Thi Mã hai mắt lóe sáng, bức thiết truy vấn nói

"Bệ hạ thứ tội, thần dọc đường đi chỉ nhớ rõ phải đem tin tức nói cho bệ hạ, công chúa cụ thể đã nói qua cái gì, thần nhớ không rõ ràng. Bất quá mặc kệ thần hỏi cái gì, công chúa đều có thể đối đáp trôi chảy." Phương Như Mai chi tiết trả lời xong liền có chút hoảng sợ cúi đầu.

"Vô luận ngươi nói cái gì đều có thể đối đáp trôi chảy, kia Yên nhi....chẳng phải khôi phục bình thường." Ngải Thi Mã tâm tình tốt lắm, liền tự động xem nhẹ việc nàng quên mất lời Yên nhi nói.

"Uh, công chúa rất cuộc tốt lắm, hơn nữa, từ sau khi công chúa sinh bệnh thì không có cho mời sư phó giảng dạy việc học, nay khôi phục liền có thể giống như người trưởng thành bình thường, không thể không nói đây là cái kỳ tích, làm cho người ta vui mừng a." Phương Như Mai ở một bên kích động nói.

Không có dạy qua học thức, thì trí lực của Ngữ Yên cũng chỉ như những đứa trẻ năm tuổi, lần khôi phục này liền khôi phục cả năng lực mà tuổi thực có, xác thực là một điều thần kỳ.

"Ha ha! Khanh gia mau theo ta trở về nhìn xem." Nghĩ nghĩ, Ngải Thi Mã tâm tình tốt lên rất nhiều, ngay cả xưng hô cũng không tự giác sửa từ trăm thành ta.

Dứt lời, Ngải Thi Mã dẫn đầu đi ra ngự thư phòng, dọc theo đường đi, cước bộ của nàng bay nhanh, hận chính mình không thể lập tức bay đến Ngọc Lam điện, xem xem Ngữ Yên hiện tại tốt cùng là như thế nào.

Ngữ Lam, ngươi có nghe không? Các nàng nói Yên nhi đã có thể nói chuyện, ông trời thực sự mở mắt, làm cho Ngữ Yên khôi phục bình thường, ngươi cao hứng không?

Vừa đi, Ngải Thi Mã nhìn không được ở dưới đáy lòng đối với người "ở xa phía trên trời mà nói".

Vội vàng đi đến Ngọc Lam điện, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện ngoại trừ thị nữ ở ngoài, căn bản không thấy Ngưu Yên bóng dáng. Ngải Thi Mã không khỏi có một tia mắt mát.

"Công chúa đâu? Nàng ở đâu nì?" Nàng hỏi một thị nữ ở bên cạnh hỏi.

"Bẩm bệ hạ, công chúa đã trở về phòng ngủ." Thị nữ cung kính đáp

Nghe vậy, Ngải Thi Mã liền tính đi công chúa tắm phòng, , đi chưa được mấy bước nàng liền dừng lại, đối với Phương Như Mai nói: "Như Mai, người không cần đi theo ta, ta đi một mình là được, ta nghĩ muốn cùng nàng tâm sự, còn có, người đi xuống thì thuận tiện phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu hai nương hai người chúng ta nói chuyện." Dứt lời mới xoay người hướng U Ngưu cư đi đến.

"Như Mai hiểu được." Phương Như Mai quý gối thi lễ nói, chờ hình bóng nữ hoàng đi vào nội thất xong, liền tự động đứng ở ngoài cửa làm người canh cửa nhân.

Bệ hạ rốt cục gặp thủ vãn khai gặp nguyệt sáng tỏ, xem ra, ông trời vẫn là có mắt, nghe được lời các nàng cầu nguyện, nàng thực vui vẻ thay bệ hạ.

Đẩy cửa phòng ra, Ngải Thi Mã khinh chân đi vào, Ánh mắt đảo quanh phòng, tìm kiếm bóng dáng nữ nhi.

Nàng bức thiết muốn nhìn một chút Yên nhi của nàng hiện tại ra sao, hiện tại đang làm cái gì, cuối cùng, tầm mắt nàng dừng lại ở giá sách nhuyễn tháp, liền nhìn thấy bóng dáng người nàng muốn tìm.

"Yên nhi." Sợ kinh hách đến người trên nhuyễn tháp, nàng nhẹ giọng kêu.

Lúc này Thanh Thanh bởi vì sự tình suy tính quá mệt mỏi, nằm nằm liền ngủ thiếp đi, không nghe được tiếng kêu của nữ hoàng.

Thấy người trên nhuyễn tháp không để ý đến nàng, Ngải Thi Mã áp chế trong lòng cảm giác mất mát, từ từ đi đến, cúi đầu nhìn xuống người ngủ.

Nhìn Yên nhi say ngủ gương mặt, giống như đứa trẻ tinh thuần, làm cho nàng không thể tin rằng Yên nhi đã khôi phục khỏe mạnh.

"Yên nhi, tỉnh tỉnh." Nàng lại thử kêu một lần, âm thanh vẫn như cũ rất nhẹ, như sợ quấy nhiễu đến người nghỉ ngơi.

"Ồi ôi...hòn đá nhỏ rốt cục ở đâu vậy, sao tìm mãi vẫn không thấy, ta nhớ rõ là nó ở bên cạnh dòng suối nha, như thế nào lại tìm không thấy." Trở lại rừng trúc, ta ở xung quanh chỗ tìm thấy hòn đá quanh quần, nhưng mặc kệ ta tìm ra sao, vẫn không thấy nó, trong lòng hảo lo lắng a.

Ta nghĩ muốn về nhà, ta không cần ở nơi này, ta muốn trở lại gặp người thân của ta.

Tìm suốt nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng hòn đá, ta nhụt chí ngồi vào một tảng đại thạch, bốn phía im lặng làm cho ta cảm thấy bầu không khí hảo thê lương.

Vì cái gì lại dẫn ta đến địa phương này? ta không thích nơi này, nơi này không có người nhà của ta, nghĩ nghĩ ta nhịn không được khóc.

"Yên nhi." Trong không khí truyền đến tiếng gọi, âm thanh hảo mềm nhẹ.

"Yên nhi, tỉnh tỉnh, đừng ngủ nữa." Nhìn thấy ta trong giấc mơ rơi nước mắt, Ngải Thi Mã xoay người lắc lắc cánh tay của Thanh Thanh, nàng thực lo lắng, nàng không biết Yên nhi của nàng đang mơ thấy cảnh đáng sợ gì

"Ân?" Có cảm giác có người lay ta, ta theo giấc mơ chậm rãi tỉnh dậy, chậm rãi mở to mắt, theo tầm mắt mơ hồ, ta thấy có người mặc long bào màu vàng đứng bên cạnh tháp, theo long bào nhìn một đường hướng lên, cuối cùng, đem ánh mắt dừng trên gương mặt của nàng, thật sự không nghĩ tới, chủ nhân long bào là một cái nữ tử, không, hẳn phải gọi là phụ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tình Mẫu Tử Sâu Nặng

Editor: Tô Y

Betaer : Nhan tiểu thư

Tuy rằng làn da không hề có nếp nhăn, nhưng vẫn có thể nhìn ra bà là một người đã sống rất nhiều năm.

Bởi vì, từ trên người của bà phát ra sự cao quý đẹp đẽ không thể che lấp được, đó là hơi thở phải trải qua rất nhiều tôi luyện mới có thể có được. Nhưng mà, lúc này về mặt bà lại mơ hồ hàm chứa trong đó một chút lo lắng bất an.

Ánh mắt của nàng dò xuống, tầm mắt chạm đến long bào trên người bà ấy, suy nghĩ trong đầu liền chậm chạp, vẫn suy nghĩ mãi từ “long bào” này.

Nàng yên lặng lặp lại vài lần dưới đáy lòng, nhưng nàng vẫn không nghĩ ra từ này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

“Yên nhi, con tỉnh rồi sao?” Người ở trên đỉnh đầu lại ôn nhu mở miệng hỏi.

Yên nhi? Đây là gọi nàng sao? Nàng rõ ràng là kêu Thanh Thanh mà. Mơ màng chớp mắt mấy cái, nàng có chút hờn giận nhú mày. Nàng không thích người khác gọi sai tên nàng.

Nhưng mà, thanh âm này cùng với giọng nói nàng nghe được ở trong mơ giống nhau, khác biệt là, trong thanh âm lúc này có thêm vài phần chờ mong, vừa rồi cũng là gọi nàng sao?

“Yên nhi, ta là mẫu hoàng của con.” Ngải Thi Mã có chút vội vàng kêu lên, phản ứng bây giờ của Thanh Thanh khiến kích động cùng chờ mong trong lòng bà đã giảm đi hơn phân nửa.

Mẫu hoàng? Nàng ở trong đầu bắt được từ mẫu chốt trong lời nói của bà. Mẫu hoàng? Long bào? Hơn nữa nếu nàng là công chúa như trong lời nói, bà ấy không phải là mẹ ruột của công chúa thật sao?

Trời của ta ơi! Hãy nói với nàng đây không phải là sự thật đi, mẹ ruột của nàng ấy nếu tới gặp nàng, nàng không phải rất nhanh sẽ bị lộ sao, không cần nhanh như vậy đã đưa nàng đi gặp diêm vương, nàng sao lại có kết thúc bi thảm như vậy.

“Yên nhi, lúc này sao con lại khóc? Là mơ thấy chuyện gì đáng sợ sao?” Thấy Thanh Thanh không có phản ứng gì, Ngải Thi Mã khẩn trương hỏi, bà thực lo lắng Thanh Thanh có phải bị sợ hãi hay không, hoàn toàn quên mất điều trọng yếu là xác thực Thanh Thanh có phải thật sự mở miệng nói chuyện được không.

Vừa rồi? Nghe thấy lời nói của bà, nàng hồi tưởng lại mình vừa rồi ở trong mơ trở lại rừng trúc, tìm thế nào cũng không tìm thấy tảng đá khiến nàng xuyên qua, nàng thật sự không thể trở về được.

“Ồ…….” Nghĩ như vậy, nàng liền không nhịn được mà khóc

“Yên nhi ngoan, không khóc không khóc.” Thấy nữ nhi đột nhiên khóc, Ngải Thi Mã thân là nữ hoàng lại chạy nhanh đến nhuyến thấp bên cạnh ngồi xuống, vỗ nhẹ Thanh Thanh an ủi nói.

“Oa…….” Nhìn thấy bà đối với mình ôn nhu như vậy, nàng khóc càng mãnh liệt hơn. Nghĩ đến chính mình từ nay về sau tại địa phương không quen thuộc này sống một mình, ngay cả một người bạn để nói chuyện cũng không có, người như vậy sống rất thâm trầm.

“Không khóc, Yên nhi mau đứng lên nói cho mẫu hoàng vừa rồi mơ thấy cái gì, có mẫu hoàng ở đây, Yên nhi cái gì cũng không cần phải sợ.” Ngải Thi Mã nói xong liền đỡ thân thể Thanh Thanh đang nằm đứng lên.

Thấy bà an ủi mình như vậy, nàng lập tức từ nhuyến thấp đứng lên, nhào vào trong lòng bà. Cái mũi sục sục, thân thể cũng run lên, nàng nức nở đứt quãng nói: “Ân…… ta nghĩ ~ về nhà.”

“Về nhà? Nơi này không phải là nhà của Yên nhi sao? Không cần sợ, con đã trở lại, trong mơ có người không cho con về nhà phải không?” Ngải Thi Mã vừa nói, một bên lại nhẹ nhàng vỗ về Thanh Thanh, giúp nàng thuận khí, bà thực sự sợ đứa nhỏ này khóc đến đau óc hông.

Nghe được lời nói của bà ấy, bi thương trong lòng nàng càng đậm hơn. Không trở về được, nàng cuối cùng vẫn là không thể trở về. Nhưng là, lời này nàng không thể nói với bà, chỉ có thể nghĩ ở trong lòng mình.

“Yên nhi ngoan, có nương và con, chúng ta không còn gì phải sợ.” “Yên nhi nghe lời, con xem con như thế nào càng khóc càng lớn, quần áo nương đều ướt đẫm, nếu lại khóc nữa sẽ không còn chỗ nào cho con lau.” Từ trước ngực truyền đến cảm giác lạnh lạnh, làm cho Ngải Thi Mã không nhịn được nhú mày.

Bất quá, bà không phải lo lắng cho long bào trên người, mà là khóc lâu như vậy đối với thân thể Thanh Thanh không tốt. Cảm giác nơi tiếp xúc với mặt đã muốn ướt đẫm, nàng rốt cuộc chậm rãi nín khóc.

“Ân, ta không khóc.” Rồi đi cái ôm áp áp của bà, dùng ống tay áo của mình lau lung tung trên mặt vài cái, nàng âm thanh nức nở nói. “Đây mới là Yên nhi ngoan của ta. Đến, nói với mẫu hoàng, con mơ thấy cái gì.”

Ngải Thi Mã nắm hai tay Thanh Thanh, sau đó ôn nhu hỏi, biểu cảm trên mặt vô cùng ôn nhu.

“Mẫu hoàng.”

Trong lòng nàng còn đang suy nghĩ mình không nên gọi bà ấy như vậy, ngoài miệng cũng đã không tự chủ được kêu lên. “Yên nhi?!……”

Nghe thấy Thanh Thanh gọi mẫu hoàng, hai mắt Ngải Thi Mã nhất thời xuất hiện lệ quang. Nàng không nhớ rõ đã bao lâu rồi không nghe thấy Yên Nhi

gọi nàng như vậy, có một lần đã là chuyện của mười bảy năm trước.

“Yên nhi, gọi lại một tiếng mẫu hoàng được không?” Dứt lời, Ngải Thi Mã chờ mong nhìn Thanh Thanh.

Nhìn biểu tình kích động như vậy của bà, nàng không biết phải làm như thế nào, nhưng nghĩ đến bà ấy sẽ không còn được gặp lại nữ nhi thân sinh, đầu óc liền không chịu khống chế lại gọi một tiếng nữa.

“Mẫu hoàng.”

“Ồi chào.” Ngải Thi Mã run run giọng đáp, nghe được tiếng mẫu hoàng kia, bà suýt nữa rơi lệ.

“Yên nhi, con biết không? Mười bảy năm qua, mẫu hoàng chưa từng thỏa mãn giống như hôm nay, mẫu hoàng thật sự rất vui vẻ.” Một tiếng mẫu hoàng kia của Thanh Thanh đã mang đến cho sinh mệnh của bà một ánh sáng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Người Thừa Kế Ngôi Vị Hoàng Đế

“Àn?” Nàng không khỏi nghi hoặc, không rõ bà vì cái gì lại nói như vậy.

“Yên nhi, con không nhớ sao?” Ngải Thi Mã hai mắt hơi tròn to, đáy mắt toát ra chút giận mình.

“Yên nhi cảm thấy mình như trải qua một giấc mộng thật dài, mọi việc cái gì cũng không nhớ rõ.” Sợ nữ đế truy cứu, nàng chỉ biết bịa ra một lý do cho qua chuyện.

Nghe nữ nhi trả lời như vậy, kinh ngạc của Ngải Thi Mã liền biến mất. Ngẫm lại cũng đúng, si ngốc mười bảy năm còn có thể khôi phục lại bình thường đã là chuyện không dễ rồi.

Ngược lại bà hồi tưởng về quá khứ, một lát sau thở dài nói: “Ài! Lúc năm tuổi, con chơi đùa không cẩn thận trượt chân rơi xuống nước, sau đó lại bị phong hàn, vốn là có thể chữa trị được, nhưng những người mẫu hoàng vừa nghênh tiến vào cung lại ở sau lưng tính kế, đến nỗi phụ thân con không thể nào thỉnh ngự y đến khám, bệnh phong hàn của con liền chuyển biến xấu thành sốt cao không dứt, lại không được trị liệu đúng lúc, sau để lại di chứng thành si ngốc. Từ đó về sau, con liền không nói chuyện với bất kỳ ai.”

Ngải Thi Mã tuy rằng mắt nhìn phía trước, nhưng ánh mắt không có tiêu cự, mơ hồ mà trôi đến một nơi xa xôi.

Vừa nghe bà nói như vậy, nàng rút cuộc hiểu được những chuyện đã xảy ra, khó trách đám cung nữ vừa rồi nghe thấy nàng nói chuyện lại giận mình như vậy.

“Qua hai năm, phụ thân con bởi vì không chấp nhận được sự đả kích đó, cuối cùng đã qua đời. Mẫu hoàng từ đó về sau liền cô độc sống trên đời, ngay cả một tri kỷ để trò chuyện cùng cũng không có.” Ngải Thi Mã không nhịn được nói ra bi thương của chính mình.

Thấy bà như thế, lòng nàng dâng lên một tia đồng tình.

Trên thực tế, bà cũng là một người đáng thương. Thời điểm còn trẻ không thể không gánh vác toàn bộ giang sơn, cả ngày lo liệu quốc sự, nhưng lại không có thời gian ở cùng người yêu và con gái, mới khiến cho bi kịch kia xảy ra.

Nếu hiện tại bà biết ngay cả nữ nhi của bà cùng người yêu đã không rõ tung tích, không biết bà có thể thừa nhận được sự đả kích tàn khốc này hay không.

“Tất cả đều là lỗi của ta, năm đó nếu ta bỏ ra chút thời gian đến thăm phụ nữ (phụ thân + nữ nhi) các người, chuyện như vậy sẽ không xảy ra, Ngừ Lam cũng sẽ không ra đi. Yên nhi, con muốn trách thì trách nương đi, là vì nương nhất thời sơ sẩy, mới để cho con si ngốc suốt mười bảy năm, hại con còn nhỏ như vậy đã mất đi tình thương của cha.”

Đột nhiên, bà quay đầu, nhìn nàng với đôi mắt hồng hồng...

Nhìn bà bi thống sám hối như thế, nàng thực sự không biết trong lòng là tư vị gì. Kỳ thật, tất cả làm sao có thể chỉ trách mình bà được? Nữ nhi bà không bình thường, người yêu bà qua đời sớm, cũng không phải tất cả đều là lỗi của bà.

Bà chính là bận nhiều việc... chính sự, lại có người đồ mắt ghen tỵ với phụ nữ (phụ thân+ nữ nhi), ngầm động thủ, khiến cho công chúa không được trị liệu đúng lúc, cuối cùng để người yêu bà mất đi. Huống chi qua nhiều năm như vậy, bà vẫn sống trong áy náy và tự trách, trừng phạt như vậy đã là đủ rồi.

Nghĩ vậy, nàng lại không khỏi thở dài dưới đáy lòng. Xem ra, nàng cũng chỉ có thể thay thế thân phận nữ nhi của bà ấy.

“Đó không phải là lỗi của mẫu hoàng, mọi việc tất cả đều chỉ là ngoài ý muốn.” Nàng an ủi nói.

“Yên nhi không trách nương sao?” Đôi mắt của bà đầy hơi nước, nước mắt cũng sắp trào ra khỏi hốc mắt.

“Yên nhi sẽ không trách nương, bởi vì việc này vốn không phải là nương sai. Nếu thật sự muốn truy cứu, cũng chỉ có thể trách Yên nhi năm đó nhất thời ham chơi, quên phải chú ý an toàn dưới chân, mới có thể trượt chân rơi xuống nước, cuối cùng làm cho bị kịch liên tiếp nảy sinh.”

Mặc dù cảm giác có chút lạ, nhưng nàng cũng chỉ có thể gọi nương, dù sao hiện tại nàng cũng là Yên nhi trong miệng bà.

“Yên nhi.” Ngải Thi Mã nghe được những lời thật lòng đó, rốt cục nhịn không được làm cho nước mắt tràn mi, bà chỉ có thể vội vàng dùng ống tay áo lau nước mắt. Làm một nữ hoàng, bà không thể biểu hiện mặt yếu ớt của chính mình, cho dù là ở trước mặt thân nhân cũng không được.

“Nương, người nói cho Yên nhi tất cả mọi chuyện được không, bởi vì Yên nhi không nhớ bất cứ thứ gì, ngay cả có mấy huynh đệ tỷ muội con cũng không biết.” Mắt thấy bà muốn khóc nhưng lại phải nhịn xuống không cho chính mình khóc, nàng chỉ thử tìm dòi đi lực chú ý của bà, mà nàng cũng có thể từ đó biết được rất nhiều tin tức.

“Ân, nương đều nói cho con.” Ngải Thi Mã gật gật đầu, tiếp theo liền nói hết mọi việc.

“Yên nhi là lớn nhất, con là tỷ tỷ, ở sau con còn có năm đệ đệ. Nhị đệ con Thụy Hi và tam đệ Kì Hiên đều đã lập gia đình, tứ đệ Thuốc Thanh và ngũ đệ Từ Nhạc cũng đến tuổi lấy vợ, nương đang chọn cho bọn hắn người thích hợp. Về phần lục đệ của con, bây giờ còn chưa trưởng thành, còn chưa phải tính đến.”

“Nga, con là tỷ tỷ.” Không nghĩ tới nàng thế nhưng là người lớn nhất, kỳ thật nàng còn nghĩ có ca ca, bởi vì ở cuộc sống trước đây, nguyện vọng lớn nhất của nàng là có ca ca. Mặc dù có chút thất vọng, bất quá, có nhiều đệ đệ cũng rất tốt, nói không chừng có thể gọi đến khi dễ một chút.

Hắc hắc! Nàng nhịn không được cười trộm dưới đáy lòng.

“Ha ha! Hiện tại vì nương nhưng thật ra hẳn là ta thay Yên nhi tìm một Phò mã tốt.” Ngải Thi Mã đột nhiên đem mục tiêu nhắm ngay Thanh Thanh. Trước kia người trong thiên hạ đều biết công chúa đương triều là một người ngốc, nhưng hiện tại Yên nhi đã trở lại bình thường, vậy cũng nên thay nàng hảo hảo tìm một Phò mã mới phải.

“A? Không không không không.” Vừa nghe lời bà nói, nàng liền mạng lắc đầu. Nói đùa, tìm Phò mã cho nàng, trừ khi nàng động kinh mới chịu đáp ứng. Nàng đã trải qua hai mươi hai năm độc thân, thật tự do, nàng mới không cần kết hôn đâu.

“Vi sao lại không cần? Yên nhi tương lai sớm muộn gì cũng sẽ kế thừa đại thống, tuyển một Phò mã tốt cho ta thêm một đứa cháu gái, vì hoàng thất kéo dài huyết mạch.” Ngải Thi Mã rất kinh trước phản ứng kịch liệt như thế của Thanh Thanh, đành phải tận tình khuyên bảo một phen.

“Cái gì?” Nàng không có nghe nhầm đi, bà vừa nói sẽ kế thừa đại thống, nàng lạnh cả người, cẩn thận hỏi lại: “Vi sao Yên nhi sẽ kế thừa đại thống?”

“Bởi vì con là nữ nhi duy nhất của nương, cũng là công chúa duy nhất của vương triều, không phải Yên nhi kế thừa còn có thể là ai?” Ngải Thi Mã nói một cách đương nhiên, Yên nhi của nàng thừa kế ngôi vị hoàng đế đây là chuyện không có gì đáng trách.

Nghe xong lời của bà, nàng ngoại trừ kinh ngạc mở lớn miệng thì không thể nói được bất cứ điều gì.

Chương 12: Rung động

Trời ơi! Đây là tin tức rung động nhất mà ta nghe được từ khi đến nơi này. Người thừa kế?! Ngọc hoàng đại đế ơi, kiếp trước có phải ta đắc tội với người, cho nên người mới đem ta đến địa phương như vậy.

Là xã hội nữ tôn nàng còn có thể chấp nhận, dù sao nàng cũng là nữ nhân, đề cao địa vị chính mình đương nhiên là tốt rồi. Nhưng là, chuyện làm nữ hoàng này vẫn nên miễn đi thì hơn, nàng tự biết mình không có năng lực đó, hơn nữa nàng cũng không muốn chịu cái tội đó. Tuy nói rằng nữ hoàng tôn quý vô cùng, nhưng lại không có một chút không gian riêng tư nào, bất luận người nói cái gì, làm cái gì, đều có người theo dõi. Tại vị trí đó, sẽ phải đảm đương trọng trách nặng nề là cuộc sống của toàn bộ con dân, còn phải chu toàn với một đám đại thần cáo già, cuộc sống như vậy làm sao có thể thoải mái khoái hoạt.

Nghĩ đến đó, cả người nàng nhất thời bất động, đem miệng khép lại, toàn bộ thân mình cũng tự động suy sụp.

Ngải Thi Mã thấy Thanh Thanh cả nười đều mất đi sinh khí, không khỏi nói: “Yên nhi không muốn thừa kế ngôi vị hoàng đế sao? Nhưng là, nương già đi, một ngày nào đó sẽ phải thoái vị, đến lúc đó, tất nhiên phải có người đảm nhận trọng trách này, mà nương chỉ có con là con gái, trừ bỏ con tới thừa kế sự nghiệp to lớn ngoài kia, liền không còn người khác.

Nương biết, vị trí này kỳ thật cũng không tốt như mọi người nghĩ, tuy nói xác thực là có thể ở vị trí cao nhất mà chỉ huy người khác, hưởng thụ quyền lợi, đem đến cho ta cảm giác về sự ưu việt, nhưng sự khổ sở cùng chua xót phía sau có người nào có thể thấy được? Cái bọn họ nhìn chỉ là vẻ cao quý hoa lệ của người, không hề nhìn thấy trách nhiệm cùng áp lực mà người phải gánh vác.

Thân ngồi ở vị trí cao, không thể không buông tha rất nhiều thứ, bao gồm tình yêu và tình thân, còn không thể có hy vọng xa vời với tình yêu chân chính, như vậy khi còn sống có cái hạnh phúc gì đáng nhắc tới? Nhưng là, sinh ra ở trong hoàng thất, chúng ta không thể không tiếp quản cơ nghiệp tổ tông

truyền lại, phát triển giang sơn thật tốt, lấy hạnh phúc của con dân làm trọng, để cho bọn họ có được cuộc sống bình yên.”

Ngài Thi Mã nhìn Thanh Thanh, nói xong ánh mắt lại phiêu xa.

Nghe thấy lời nói của bà, nàng vô thức nhìn về phía bà. Bà lại nghĩ tới hoàn cảnh của chính mình rồi sao? Nhớ tới người yêu của bà, nữ nhi của bà, thời gian một nhà ba người còn hạnh phúc? Nhưng chỉ sợ nhiều nhất vẫn là những chuyện trước khi bà đăng cơ làm hoàng đế đi.

Thời điểm đó, bà hẳn là còn có nhiều thời gian ở bên người yêu. Nhưng từ sau khi trở thành nữ hoàng, bà tiếp xúc nhiều nhất có lẽ là tấu chương, chỉ sợ thời gian thật sự ở cùng người yêu và nữ nhi cũng không có. Huống chi sau này lại có rất nhiều người mới lục tục tiến cung, tất cả đều đang chờ bà chiếu cố, để ý đến, cũng bởi vậy mà khoảng cách giữa hai người trong lúc đó ngày càng xa, phụ thân Yên nhi cũng bởi vậy mới có thể vì sự cố ngoài ý muốn của nàng mà ra đi.

Nghĩ đến, nữ nhi duy nhất trong lúc đó trở nên si ngốc, mà người mình phó thác cả đời, mỗi ngày lại trần trọc với những người mới. Từng chút ân ái ngọt ngào bất tri bất giác trôi đi, trong lòng hẳn hỗn loạn không cách nào lấy lại được cân bằng, ai oán cũng không có một nơi để nói ra, cuối cùng mới có thể “huống tiêu ngọc vãn”, còn trẻ mà đã kết thúc cuộc đời. Không thể không cảm khái, đây lại là một bi kịch của nhà đế vương.

Nàng nhìn bà chăm chú, vốn muốn tìm vài lời an ủi những đau thương nàng để lộ ra trong lời nói. Nhưng nàng lại bị ai phát hiện, bình thường mình có thể nói chuyện, nhưng lúc này lại không tìm thấy lời nói thích hợp. Có lẽ, bởi vì nàng không phải nữ nhi chân chính của bà, cho nên không thể cảm động lấy được.

Cảm giác được người bên cạnh nhìn tới, Ngài Thi Mã phục hồi lại tinh thần nhìn về phía Thanh Thanh, mỉm cười nói: “Ha ha! Yên nhi yên tâm, nếu Yên nhi không muốn, nương sẽ không bức con, nương chỉ cần Yên nhi có thể sống cuộc sống vô ưu vô lo trước kia, nương sẽ dùng tất cả khả năng của mình, che chở cho con mọi chuyện bên ngoài.”

Nhớ lại những chuyện mình đã trải qua, đáy lòng Ngài Thi Mã có rất nhiều cảm xúc. Từ sau khi Tề Ngữ Lam qua đời, vô luận bà ở trước linh tiền của hán sấm hối như thế nào, cũng không đổi về được Ngữ Lam ôn nhu cười với bà, bà quyết định một người cô độc vượt qua quãng đời còn lại. Cuộc đời của bà đã như thế, bà làm sao có thể nhẫn tâm đoạt đi khoái hoạt của nữ nhi được?

Nghe vậy, hốc mắt nàng nhịn không được lại một lần nữa ươn ướt. Một hoàng đế có thể buông bỏ thân phận của chính mình, nói đến như vậy, sao có thể không khiến người cảm động, công chúa thật kia có thể có một mẫu thân vĩ đại như vậy, nàng ấy thật sự rất hạnh phúc, mà nàng có thể may mắn, có thể thay thế thân thể ở trong thân thể này mà sống tiếp.

“Tốt lắm, chúng ta vẫn không cần phải nói những chuyện khiến người ta thương cảm như vậy nữa, hai mẹ con ta nói chuyện khác.” Ngài Thi Mã đột nhiên đề nghị nói.

Xem bà chuyển biến nhanh như thế, nàng đột nhiên có chút không theo kịp tiết tấu, chỉ có thể sửng sốt tại chỗ mờ mịt nhìn bà.

“Nếu không nương mang con đi dạo xung quanh trong cung, cho con làm quen hoàn cảnh nơi này một lần nữa.” Ngài Thi Mã có chút kích động nói. Đây vẫn là lần đầu tiên bà mang đứa nhỏ đi dạo, tuy rằng đã chậm rất lâu, những đứa con của nàng đều đã lớn, nhưng bà rất muốn trải nghiệm một chút lạc thú khi hai mẹ con ở chung.

“Ân, hảo.” Nghĩ đến chính mình ngoại trừ Ngọc Lam điện này cũng chỉ biết đến khu rừng trúc kia, nếu sau này lấy thân phận công chúa sống tiếp ở nơi này, như vậy phải quen thuộc một chút hoàn cảnh của nàng, vì thế, nàng liền gật đầu đáp ứng.

“Tốt quá, Yên nhi trước tiên ở nơi này chờ, nương đi đổi quần áo, sau đó ta sẽ quay lại.” Dứt lời, Ngài Thi Mã liền hưng phấn đứng dậy mà rời đi.

Nhìn bóng dáng của bà biến mất trong tầm mắt, nàng cúi đầu thở ra một hơi. “Thanh Thanh cố lên! Về sau ngươi sẽ ở nơi này sống một cuộc sống thật tốt.” Nàng vỗ mặt mình tự nói.

Tĩnh ngữ đứng dậy, mới phát hiện cảm giác hơi lạnh, vừa rồi có bà ở bên cạnh, nàng cũng chưa phát giác. Xem ra khí hậu ở nơi này lạnh hơn, nàng phải tìm quần áo để thay, nếu không sẽ bị cảm lạnh. Cổ đại này cũng không dễ chịu như hiện đại, vừa nói chính là một chén thuốc Đông y, khổ muốn chết.

“Ngô.....” Nghĩ đến hương vị đáng ghét kia, nàng không nhịn được mà hơi run rẩy cả người. Sau đó bước nhanh vào trong phòng tìm kiếm tủ quần áo.

“Người tới, giúp ta tìm quần áo.” Tìm nửa ngày cũng không tìm thấy tủ quần áo hoa lệ trong truyền thuyết, nàng hướng ngoài phòng hô to.

“Công chúa, mời đi theo nô tỳ.” Ngay lúc nàng vừa gọi người hầu, một thị nữ từ bên ngoài vội chạy vào.

Theo sau người nàng ta, nàng đi tới sau bức tường trước phòng ngủ. Nàng không nhịn được mà buồn bực, chỉ là quần áo còn đem giấu ở mặt sau bức tường, đặt phủ bên ngoài sợ người ta trộm đi sao? Quần áo này chắc vô cùng đáng giá.

Chỉ thấy nàng ta nhẹ nhàng chuyển động một chút sườn nền ở bên trên, mặt tường liền tự động biến thành hai cánh cửa mở ra hai bên. Khi nàng đảo mắt nhìn bên trong, nàng bị cảnh tượng trước mắt khiến cho kinh ngạc đến hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Dạo Chơi Hoàng Cung

Thần a! Xin người tha thứ cho ta không có từ nào để diễn tả, cảnh tượng trước mắt làm cho nàng rất rung động.

Bởi vì gian phòng này bốn phía đều là tường, không có nơi cho ánh sáng chiếu vào, cho nên công cụ chiếu sáng chính là dạ minh châu. Kích thước của nó ước chừng lớn như quả tạ chúng ta học ở giờ thể dục, nó phát ra ánh sáng chiếu đến các góc trong phòng, khiến toàn bộ mật thất sáng như ban ngày.

Khiến cho nàng rung động không chỉ có cái này. Bắt đầu từ cửa vào, quần áo dọc theo vách tường vây quanh một vòng, bên trong treo đủ loại quần áo cẩm ý hoa lệ, hơn nữa đầy đủ cả bốn mùa xuân hạ thu đông.

Trước kia ở trên ti vi, internet xem qua cuộc sống của các thiếu gia, tiểu thư nhà giàu có được phòng quần áo và giày riêng biệt, nhưng cùng nơi này so sánh, bọn họ cũng coi như không hơn cái gì, bởi vì chút quần áo này nếu đặt ở hiện đại đều vô cùng lỗi thời, huống chi gian mật thất này diện tích thế nhưng là hơn một trăm mét vuông.

Ở trung tâm mật thất còn chất đống mấy cái thùng, chỉ có một cái trong đó là mở, còn lại đều có dán giấy niêm phong ở bên trên. Mà cái hòm mở ra kia, bên trong chất đầy đủ loại cang bạc ngọc khí.

Nhìn từng thùng từng chất lên nhau ở kia, nàng thật lòng không dám tưởng tượng vật phẩm bên trong tổng giá trị là bao nhiêu, rất có khả năng mọi thứ đều là vô giá, cho dù ở hiện đại ta tần tần khổ khổ làm việc cả đời, cũng mua không nổi một thứ gì ở trong này.

Nhìn nơi đó, ta không thể không thừa nhận công chúa này rất giàu có, không đúng, phải nói vương triều này rất giàu có.

Chỉ là vật phẩm của một công chúa đã giá trị xa xỉ như vậy, không biết cuộc sống nhân dân thì thế nào, có thể giống như trên sử sách miêu tả vương triều thịnh thế hay không, nhà nhà thừa lương, mọi người đầy đủ cơm ăn áo mặc, phu hiền nữ hiếu, gia đình hài hòa mỹ mãn.

Xem ra, ta nhất định phải tìm thời gian xuất cung một chuyến, thể nghiệm dân phong dân tộc nơi này một chút.

“Công chúa, quần áo nơi này đều là bệ hạ thỉnh nhóm sư phó làm cho người, chỉ là công chúa vẫn luôn mặc quần áo tự mình thiết kế, chúng nó vẫn luôn bị đặt ở đây.”

Hương Tuyết vẫn sửa sang lại mọi thứ ở đây, nhìn một đống quần áo bị đưa đến rồi lại bị đem về, Hương Tuyết vẫn cảm thấy thật đáng tiếc.

“Nhưng hiện tại thì tốt rồi, công chúa cuối cùng cũng muốn mặc chúng nó, chúng nó cũng có thể hoàn thành sứ mệnh.” Hương Tuyết ở một bên nhin không được nói.

Thật là đáng tiếc.

Nhưng mà xem ra nàng đoán không có sai, công chúa kia quả thật là linh hồn xuyên qua, chỉ là vì sự kiện ngoài ý muốn, người liên trở nên si ngốc, nhưng trong tiềm thức nàng vẫn luôn muốn quay về hiện đại, cho nên vẫn phong cách quần áo hiện đại giữ lại, chỉ là không biết nàng ấy hiện tại lại xuyên đến chỗ nào rồi.

“Công chúa?” Thấy công chúa vẫn suy nghĩ xuất thần, Hương Tuyết gọi một tiếng.

“A? Nga, ta xem xem.” Nghe thấy thanh âm của nàng, nàng thu hồi tâm trí đi đến chỗ quần áo, bắt đầu lựa chọn quần áo để thay.

Trên tay truyền xúc cảm mềm mại của tơ lụa, khiến cho nàng biết quần áo này tính chất nhất định không tầm thường. Lại nhìn hình thêu trên mặt, vô luận là hoa cỏ, hay là long phượng, đều rất sống động, còn không thấy được đầu chỉ. Cuối cùng lại nhìn đến màu sắc, mỗi một bộ màu sắc đều vô cùng xinh đẹp.

Từ đó có thể thấy được, quần áo này đều là nhất đẳng cực phẩm. Theo nàng được biết, cổ đại thời điểm làm quần áo cao cấp cực kỳ khó khăn, không chỉ là vấn đề trình tự phức tạp, hơn nữa quan trọng ở chỗ chất lượng còn muốn nó sẽ không phai màu theo thời gian, công phu bỏ ra đã nhiều lại càng thêm nhiều.

Nàng nằm mơ đều từng muốn có một ngày mặc hoa phục cổ đại, thể nghiệm một chút cảm giác lay động, không nghĩ tới có một ngày nàng thật sự được mặc lên người.

Nhìn thấy nhiều màu sắc, hoa văn như vậy, ánh mắt nàng tìm kiếm. Chọn đến chọn đi, nàng cuối cùng nhìn trúng một bộ váy màu tím. Ngoại bào có mẫu đơn phú quý bên trên, hoa lệ mà không tầm thường, phần còn lại là trừu y màu thiên tử thuần sắc, tại đường viền có thêu những bông cúc nhỏ.

Nàng chỉ bộ quần áo đó, nói: “Liên lấy nó đi.”

“Hảo, Hương Tuyết thay công chúa thay quần áo.” Hương Tuyết bước nhanh tiến lên cầm quần áo lấy xuống dưới.

Xem ra nàng ấy là thật sự cảm thấy vui vẻ thay nàng. Cầm quần áo trở lại phòng ngủ, nàng sau khi để nàng ấy ở bên ngoài, liền đem bộ quần áo trên

người thay thế, mặc lên cái yếm trong truyền thuyết, lại mặc vào nội sam, mới để cho Hương Tuyết tiến vào thay nàng mặc quần áo.

Nhìn nàng ấy ở trên người nàng xoay qua xoay lại, nàng không thể không tin quần áo cổ đại rất khó mặc, nàng ấy làm một hồi lâu nàng mới có thể tự do. Đi đến trước gương to, nhìn người con gái bên trong, đẹp thì đẹp thật, nhưng nàng vẫn thấy có chút không thích hợp, nhưng lại không biết cụ thể là chỗ nào có vấn đề.

Đúng vào lúc này, truyền đến thanh âm hưng phấn của nữ hoàng.

“Yên nhi, mẫu hoàng đến đây.” Ngải Thi Mã tâm trạng vô cùng tốt, người chưa tới thanh âm đã tới trước. Bà nhìn thấy quần áo Thanh Thanh lúc đó, đột nhiên dừng lại, kích động không nói nên lời.

“Bái kiến bệ hạ.” Gặp được bệ hạ đích thân tới, Hương Tuyết cấp nữ hoàng đại lễ cung kính.

“Đứng lên đi. Yên nhi, để cho mẫu hoàng hảo hảo nhìn xem, đây vẫn là lần đầu tiên mẫu hoàng thấy người mặc cung trang.” Chưa từng để ý bên cạnh có nhiều người, Ngải Thi Mã lập tức đi qua lôi kéo tay Thanh Thanh, cẩn thận nhìn ngắm dung nhan đoan trang của nàng.

“Mẫu hoàng, người mau nhìn xem trên người con rốt cuộc là thiếu thứ gì, con vẫn cảm thấy có chút lạ.” Thấy nữ hoàng đã đến, nàng chạy nhanh đến để cho bà nhìn xem vấn đề ở đâu.

“Àn, hình như là có chút vấn đề, để cho ta xem xem.” Ngải Thi Mã lui ra phía sau từng bước, sau khi tầm mắt ở trên người Thanh Thanh lưu chuyển một vòng, bà liền biết vấn đề là ở đâu.

“Đến, Yên nhi ngồi vào bên này, để nương chải tóc cho con.” Ngải Thi Mã mặt mày tươi cười, kéo Thanh Thanh ngồi trước gương trang điểm, lấy cây lược gỗ trên bàn, chải nhẹ những sợi tóc của Thanh Thanh.

Nhìn thấy động tác ôn nhu của bà qua gương đồng, lòng nàng xúc động thật sâu, nước mắt không kiềm được mà chảy đầy trên mặt.

“Đến, Yên nhi nhìn xem nương chải có tốt không, đây vẫn là lần đầu tiên nương chải đầu cho người khác.” Chỉ chốc lát sau, Ngải Thi Mã liền thay Thanh Thanh chải đầu tốt lắm, lòng tràn đầy vui mừng muốn nhìn thành quả của mình ra sao.

“Àn.” Nghe thấy thanh âm của bà, nàng nhanh chóng thu hồi lệ ý trong mắt, nhìn vào trước gương to theo bà. Nhìn người trong gương, nàng nhận không được mà kinh ngạc, cái nữ nhân xinh đẹp kia là mình sao? Chưa từng phát hiện mình cũng có thể xinh đẹp như vậy.

Chỉ thấy người trong gương một đôi mắt sáng long lanh đầy sức sống, giống như ở trong đêm đen lóe sáng. Mũi đồ mọng không điểm mà tươi bóng, tỏa ra ánh sáng tự nhiên. Tóc dùng châu chài thành hoa trên đỉnh đầu, có hai phần nhỏ được kéo đến trước ngực, còn lại tự nhiên phân tán ở sau lưng. Giữa trán là là từ linh phát liên rơi xuống, trừ cái đó ra thì không còn trang sức nào khác. Cả người thoát nhìn đẹp để quý giá lại không mất đi vẻ thanh nhã linh động.

“Ha ha! Yên nhi của ta rất được.” Nhìn thiên hạ trước mặt, Ngải Thi Mã nhận không được khen một tiếng.

“Mẫu hoàng.....” Nghe vậy, nàng không khỏi thẹn thùng.

“Hảo, không nói, Yên nhi mau theo mẫu hoàng đi dạo trong cung, thế nhưng cũng sắp tới giờ dùng bữa.” Dứt lời, Ngải Thi Mã lôi kéo Thanh Thanh đi ra khỏi Ngọc Lam điện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Dạo Chơi (2)

Dọc theo đường đi, nữ hoàng nhiệt tình hướng Thanh Thanh giới thiệu các cung điện tại đây, nơi này là Thanh Hà cung, nơi đó là Hoa dương điện, đi được chốc lát, Ngải Thi Mã dừng cước bộ, chỉ vào một tòa đại điện rộng rãi, nói: "Yên nhi, bên kia là điện Thái Hòa, là nơi để ta cùng với triều thần thương nghị quốc sự."

"Nga." Nhìn cái đèn tượng trưng cho quyền lực tối cao, ta chỉ là thần nhân 'nga' một tiếng, bởi vì đối với cái triều chính này, ta một chút cũng không cảm thấy hứng thú.

"Ha ha! Yên nhi, chúng ta đi qua Ngự hoa viên xem một chút đi." Thấy Thanh Thanh phản ứng, Ngải Thi Mã biết nàng không thích cùng hoàng quyền có quan hệ, vì vậy liền chỉ chỉ Ngự hoa viên ở phía trước.

"Uh, hảo." Nghe nàng nói muốn đi Ngự hoa viên, ta nháy mắt lại hưng trí lên.

Trước kia, lúc xem kịch cung đình, đều nghe nói bên trong Ngự hoa viên phong cảnh tuyệt đẹp mê người, các phi tần có thể cùng hoàng thượng du lãm

ngự hoa đỏ chính là vinh dự, không biết ngự hoa viên ở nơi này cảnh sắc như thế nào.

Gặp Thanh Thanh nháy mắt liền khôi phục tinh thần phấn chấn, Ngải Thi Mã không khỏi ôn nhu nở nụ cười.

Cảm thấy hứng thú là tốt rồi, nàng thực sợ không tìm thấy thứ Thanh Thanh thích, nàng sẽ không biết làm thế nào mới có thể bù đắp lại thua thiệt Thanh Thanh mười bảy năm qua.

Đi vào ngự hoa viên, ánh mắt của ta phút chốc liền bị nơi này hấp dẫn thật sâu, chỉ thấy các loại hoa cỏ quý hiếm đua nhau nở rộ, màu hồng, vàng, tím, xanh cái gì cũng có, thật có thể nói là muôn hồng nghìn tía, phồn hoa một mảnh, đằng kia một gốc cây ngô đồng Pháp, cùng cây hợp hoan vùng Australia, chúng trải dài khắp các góc hoa viên, khiến cho sắc thái xinh đẹp của hoa viên nhiều thêm một phần tĩnh lặng, điều chỉnh sắc thái cân bằng.

Bây giờ còn là đầu thu, đợi đến thời điểm cuối thu, dạo chơi trong hoa viên nhìn lá rụng, hẳn là rất thú vị đi.

"Này, trả lại cho ta, không được lấy đồ của ta." Đi tới phía trước, cách đó không xa truyền đến tiếng đùa giỡn, theo âm thanh mà đoán, hẳn còn là một tiểu hài tử.

Ha ha! Không biết là đứa nhỏ nhà ai, cư nhiên lại ở trong cung làm âm tử, đây là kích thích trí tò mò của ta nha, nghĩ nghĩ, ta liền quyết định tiến lên nhìn xem một chút.

Xuyên qua bụi cây trước mắt, cách ta không xa ở một cái đình lí, có bốn nam tử đang đùa giỡn, không, hẳn chỉ có ba nam tử, vì trong đó có một tiểu tử phần ngọn hoạt bát, thoạt nhìn chỉ mới tám, chín tuổi, âm thanh vừa rồi hẳn là của hắn vọng lại.

"Thước Thanh ca ca, người mau trả khăn tay lại cho ta, người nếu không đưa, ta sẽ sinh khí." Tiểu tử kia hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, một bên muốn cướp lại khăn tay trên tay Thước Thanh một bên cầm giận nói.

"Đồng Vũ đệ đệ tính sinh khí như thế nào a? Muốn lột da hay ăn thịt chúng ta đây?" Nam tử bên cạnh Thước Thanh nói, còn Thước Thanh vẫn như cũ giờ cao khăn tay trên tay, làm cho tiểu tử kia muốn cướp, lại với không tới.

"Hừ! Ta không chỉ muốn lột da các người, ăn thịt các người, mà còn muốn uống máu các người." Thấy không lấy lại được, tiểu tử kia lập tức thu tay lại, đứng im một chỗ, nói.

"Oa! Từ Nhạc ca ca thật sợ nha, bây giờ, đệ đệ nói cho ca xem khăn tay này là ở đâu, ca ca sẽ nói Thước Thanh ca ca trả lại khăn tay cho đệ, miễn cho ca phải chịu khổ da thịt, người thấy thế nào?" Từ Nhạc biểu tình kinh sợ, cố ý trêu đùa tiểu tử kia.

"Hừ! Hiện tại đã muốn sợ, nhưng đã chậm." Tiểu tử hai tay chống nạnh, đầu nhỏ uốn éo, không hề để ý đến mọi người ở phía sau.

"Phốc, ha ha ha....." Nhìn tiểu tử kia bộ dáng đáng yêu, ta nhịn không được cười ra tiếng, cười nhạo hắn cứ chỉ kiêu ngạo.

"Ai? Ở nơi nào? Còn không mau ra đây." Phát hiện có người tránh ở một bên nghe lén, lập tức quát lớn, âm thanh so với lúc nãy mạnh liệt hơn.

Mất thấy chính mình đã bị phát hiện, ta thoải mái hướng về phía trước, đi đến cái đình chỗ mọi người.

Nhìn tình cảnh trước mắt, nữ hoàng một câu cũng không nói, chính là vẫn như cũ đứng bên bụi cây, mà Thanh Thanh vừa rồi cũng chỉ lo nhìn bọn hắn trêu đùa, hoàn toàn quên mất nàng (NTM) cũng đứng đây cùng với nàng (TT) nha.

Ngải Thi Mã cho rằng, nếu để Yên nhi cùng bọn đệ đệ chậm rãi quen thuộc, nói không chừng đối với Yên nhi sẽ có lợi, cho nên, nàng nghĩ cứ như vậy đứng ở mặt sau bụi cây, lặng lẽ quan sát là được.

"Người là người nào? Cư nhiên dám lén lút nghe bọn ta nói chuyện, người có biết nơi thâm cung cấm viện nữ tử không thể đi vào?" Từ Nhạc rắn dạy nói, hẳn đối với thân phận của nữ tử đột nhiên xuất hiện này rất nghi hoặc.

Đúng nga, nơi này lấy nữ tử vi tôn, bên trong hoàng cung đều là quân phi hoàng tử, nữ tử tự nhiên không thể đi vào, như vậy sẽ tổn hại đến danh dự của bọn họ.

Nhưng tại sao người ở Ngọc Lam điện của ta tất cả đều là nữ tử? Chẳng lẽ bọn họ không sợ ảnh hưởng đến hoàng tử sao?

Haizzz! Xã hội này nam nữ điên đảo thực hảo loạn a.

"Vì sao không trả lời bốn hoàng tử? Người tưởng ta không dám trị tội người?" Từ Nhạc thấy người tới không trả lời, chính là đứng một chỗ giương mắt nhìn mình, không khỏi có chút phẫn nộ.

"Nga, ta là...." thanh âm hẳn tức giật làm cho ta hồi tỉnh lại, mở miệng trả lời hắn.

Nhưng là, ta lại không biết nên trả lời thế nào, ta chỉ biết nữ hoàng gọi ta là Yên nhi, nhưng mà tên đầy đủ gọi là gì? Tóm lại không thể nói với bọn họ tên ta là Ngải Thanh Thanh hay Yên nhi.

Đúng rồi! Ta biết phải giới thiệu mình thế nào rồi.

Hai mắt mở ra, khóe miệng câu lên, trưng ra bộ mặt tươi cười sáng lạn, nói: "Chư vị đệ đệ, các người hảo, ta là hoàng tử của các người."

"Hoàng tử?!" Ba cái hoàng tử cùng vị nam tử không biết tên kia đồng loạt kinh ngạc, hai mắt không khỏi trừng lớn.

"Người gạt người, hoàng tử chưa từng bước ra khỏi Ngọc Lam cung, hơn nữa nàng bất luận thế nào cũng không cùng người khác nói chuyện." Tiểu tử kia lớn tiếng bác bỏ.

Theo hần biết, hoàng tử sau mười bảy năm trước si ngốc, liền không hề bước ra khỏi Ngọc Lam cung, cũng không mở miệng nói chuyện, hần cũng không biết hoàng tử là người như thế nào.

Người trước mắt lại dám khẳng định mình là Huyền Tích vương triều trưởng công chúa, cũng không biết, lời nói của nàng ai sẽ tin tưởng a, ngay cả hần là tiểu hài tử còn không tin, nói chỉ đến người khác.

"Cung nữ lớn mật, cư nhiên dám xưng mình là Huyền Tích quốc công chúa, người có biết tội." Thước Thanh phản ứng đầu tiên nói.

Tuy rằng hần chưa từng gặp qua hoàng tử, nhưng quy củ trong cung bọn họ đều biết, bình thường nếu có người dám đối với hoàng tử bất kính, mẫu hoàng sẽ nghiêm trị không tha.

"Ách, tứ đệ Thước Thanh, ngũ đệ Tử Nhạc, lục đệ Đồng Vũ, ta không nói sai đâu." Thật tốt, lúc đi cùng với nữ hoàng ta đã nhớ lời nàng nói, liền biết cái tiểu tử lùn lùn kia gọi Đồng Vũ.

Vừa nghe nữ tử trước mặt nói ra tên của bọn họ, bốn người liền tròn tròn mắt, không nghĩ tới nữ nhân này là người điên, người trong cung ai không biết tên hoàng tử, duy chỉ có nàng là dám gọi thẳng tên bọn họ, xem ra, nàng chính là không muốn sống nữa.

"Ha ha! Thước Thanh, Tử Nhạc, Đồng Vũ, nàng thật là hoàng tử của các người." Nhìn thấy nếu mình không ra mặt, Yên nhi sẽ bị cho là mạo danh người hoàng thất, Ngải Thi Mã nhanh chóng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Gặp Lại

Thấy nữ hoàng đích thân tới, bốn người chạy nhanh tiến lên quỳ xuống đất thỉnh an, căn bản không kịp suy nghĩ lời nói ban nãy của nữ hoàng là ý gì

‘Hoàng nhi Văn Sắc gặp qua mẫu hoàng bệ hạ.’

‘Tốt lắm, đều đứng lên đi. Mau lại đây, hảo hảo nhìn xem hoàng tử của các người.’

Ngải Thi Mã cười vang nói, thân thủ nâng đám người quỳ trên mặt đất lên.

‘Hoàng tử? Nàng thật là hoàng tử sao?’

Nghe vậy, Đồng Vũ không khỏi giật mình bật thốt ra lời, mấy người còn lại đều là bộ dạng vẻ mặt kinh ngạc, bọn họ quả thật không nghĩ tới cái vị hoàng tử mười bảy năm chưa từng lộ diện nay lại đột ngột xuất hiện, đứng trước mặt họ.

Nhìn biểu tình của bọn họ, ta chính là sáng sủa vui vẻ cười nói: ‘Ha ha, bọn đệ cũng đã tin tưởng ta là hoàng tử của các đệ đi?’

Nhìn nét mặt tươi cười như hoa của nữ tử trước mắt, bọn họ đều xấu hổ cúi đầu.

Thật sự là rất dọa người a! Vừa rồi thái độ bọn họ cũng không phải là bình thường ác liệt, lại dám dùng ngôn từ độc miệng với cái người lần đầu gặp mặt, mà nàng lại là người thừa kế tương lai cho ngôi vị hoàng đế, nếu nàng nghiêm khắc truy cứu thì bọn họ nhất định không thoát khỏi tội đại nghịch bất đạo!

A! Không thể tưởng tượng được bọn họ còn có thể lộ ra vẻ mặt thẹn thùng, vừa rồi bộ dạng tương đương hung mãnh, lúc này lại đồng nhất về mặt dịu ngoan.

Bất quá, bộ dạng thật đúng là soái mỹ, thật không nghĩ tới đám người này lại trông rất đẹp mắt. Nhớ lại lúc ta còn ở thế kỉ hai mươi mốt, sống hơn hai mươi năm cũng chưa từng gặp qua ai dễ nhìn, lại còn có thể nhìn ở chỗ gần như thế này, thật quá đã mắt!

Nhìn xem vị Tứ đệ Thước Thanh của ta, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần, phảng phất như tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ không tì vết. Làn da trắng nõn nà đầy sức sống sáng bóng, trên người hần chính là tìm không thấy dấu vết xấu nào, nhưng về mặt lạnh lẽo cũng đủ để người ngoài cách xa hần vạn dặm.

Chỉ thấy hân ánh mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm, trên mặt lại không có chút biểu tình nào, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng, khiến cho ta dù cách hân ba thước vẫn có thể cảm giác được khí lạnh hân truyền đến, xem ra chính là đệ nhất băng mỹ nhân.

Ngũ đệ Từ Nhạc dung mạo tuy không như Thước Thanh lạnh lùng tuyệt mỹ, nhưng lại là đệ nhất mỹ nam tử. Mặc dù cúi đầu, nhưng có thể cảm thấy hân là một thiếu niên rực rỡ như mặt trời, điểm này có thể từ hơi thở trên người hân phát ra mà đoán.

Tiểu đệ Đồng Vũ tuy là bộ dạng chưa trưởng thành, nhưng nhìn dung nhan hiện tại của hân cũng không khó đoán hân về sau trở thành cái phong hoa tuyệt đại mỹ nhân. Nhìn xem cặp mắt xé to tròn, ngập nước, chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể khiến người ta khó lòng quên.

Còn có trên mặt biểu tình sinh động vô cùng đáng yêu, làm cho ta quả thật ngửa ngáy muốn tiến lên đem hân chà đạp tàn phá một phen.

Về phần cái người khác kia, trên người tỏa ra khí chất thư sinh nho nhã, liền cho ta cảm giác đầu tiên là ôn nhuận như nước, hơn nữa từ đầu đến cuối hân cũng không nhiều lời dù chỉ một câu, hân là người hướng nội, ít nói.

Cảm giác được có ánh mắt dừng lại trên người, Lý Văn Sắc nhìn không được ngẩng đầu lên, lại cùng ánh mắt của Thanh Thanh không hẹn mà gặp.

Thấy chính mình dò xét bị người khác phát hiện, ta chỉ nhẹ nhàng cười, gật đầu với hân.

Đồng đồng.

Nhìn đến vẻ mặt tươi cười của Thanh Thanh, Lý Văn Sắc nhanh chóng thu hồi tầm mắt, lại tự nghe thấy chính mình tim đập nhanh hơn bình thường.

Chẳng qua là một cái cười bình thường mà thôi, hân vì sao lại trở nên khẩn trương?

Thấy bọn họ như vậy câu nệ, ta liền nhanh chóng đi tới tiểu nãi bao phía trước ngồi xổm xuống, thủ theo hân ở đây đánh võ loại không khí yên tĩnh.

‘Đồng Vũ đệ đệ, có thể nói cho hoàng tỷ người biết khối khăn tay này là từ đâu đến? Hoàng tỷ chính là thực thích nó.’ Ta vuốt đầu hân, ôn nhu cười nói.

‘Ách, hoàng tỷ.. này..’ Mắt thấy chính mình bị hoàng tỷ hỏi, tiểu nãi bao cảm thấy có chút khó khăn.

Nếu mà nói ra, nàng như vậy thực dọa người, huống chi vừa rồi nàng còn bị bọn hân khi dễ, nếu như vậy nói kết quả khẳng định không tiện cho bọn hân. Còn nếu không nói, liên ý là hân không tôn trọng hoàng tỷ, nàng nếu chính là nữ hoàng tương lai, phụ phi lại dặn hân vô luận như thế nào cũng không được đối với hoàng tỷ bất kính.

‘Ha ha, bằng không làm hoàng tỷ nghĩ sai đi? Nếu hoàng tỷ đã đoán sai, hoàng tỷ liền theo ý người bắt tay đi theo Thước Thanh ca ca đến nơi phải về đến. Còn nếu hoàng tỷ đoán đúng rồi, người liền tự chính mình về đến. Người cảm thấy như thế nào?’ Thấy hân bộ dạng khó xử, ta rõ ràng chủ động thay hân bày ra mưu kế.

Hảo trí tuệ nữ nhân! Cur nhiên lại nghĩ đến như vậy quái chiêu. Kỳ thật bọn hân vài người đã có thể phát hiện nơi nó phát ra, nhưng bọn hân cứ tưởng có thể ép lục hoàng tử chính mồm thừa nhận, mà lục hoàng tử chính là không nói ra, mục đích không muốn bọn hân được tiện nghi.

Nàng nếu như đoán sai, chỉ cần một câu của nàng, tứ hoàng tử khẳng định giao khăn tay ra. Nàng nếu như đoán đúng, kia tứ hoàng tử làm sao lại không biết xấu hổ mà tiếp tục cầm lên khối khăn tay? Vô luận như thế nào, nàng đều giúp lục hoàng tử một cái mạng, nàng chính là tất thắng không thua. Như vậy trí tuệ, nàng thật sự là cái người ngọc si choáng váng mắt tích trường công chúa mà thế gian đồn thổi?

Nghe thấy Thanh Thanh ý tứ trong lời nói, Văn Sắc không khỏi hoài nghi.

‘Ách..’ Đồng Vũ nhú nhú hai mi, liền trầm mặc không nói.

Hân sợ hoàng tỷ đoán đúng, lại càng sợ nàng đoán sai! Đoán đúng liền ở đây nhiều người, hân quả thực có thể đòi lại khăn tay.

Còn nếu đoán sai, tuy nói là có thể đòi lại khăn tay nhưng mẫu hoàng lại ở bên cạnh nhìn liền có thể hay không cho rằng hân thương tổn hoàng tỷ?

Mọi người đều nói hoàng tỷ là cái ngọc tử, nàng làm sao có thể nghĩ tới khối khăn tay từ đâu đến?

‘Đệ đệ không nói tất ngầm đồng ý, vậy làm cho hoàng tỷ đoán sai xem?’

Tiếp theo, ta liền ghé vào lỗ tai hân, dùng âm lượng chỉ mỗi hân có thể nghe: ‘Này khối khăn tay là do vị tiểu thư ấy đưa cho đệ, hơn nữa vị tiểu thư này cùng đệ đệ quan hệ phi thường tốt.’

Nói xong ta liền hỏi hân: ‘Àn? Hoàng tỷ đoán đúng rồi sao?’

Thấy Thanh Thanh vừa rồi liên tục động tác, hơn nữa ở trên mặt Đồng Vũ biểu tình, đám người đều là bộ dạng kinh ngạc mở to hai mắt, ngay cả ở một bên mặt lạnh Thước Thanh cũng không nhìn được mà lấp bắp kinh hãi.

Ở chỗ cho những người khác nghe được đồng thời làm cho Đồng Vũ không nghĩ bị người khác nghe biết, nàng tuyệt nhiên có thể đoán được kết quả, có thể suy nghĩ chu toàn như vậy, người như vậy như thế nào lại là ngọc tử? Rõ ràng chính là thông minh tuyệt đỉnh!

Nan Bất Thành nhiều năm như vậy nàng đối với người ngoài xưng ngốc tử, kì thực là nhân cơ hội giấu tài, toàn thân chứa đựng vạn trí tuệ? Còn nếu thật sự ở nơi đó, nàng đúng là si ngốc. Kia chỉ có thể nói nàng là cái người thần kì, có thể ở nhất tịch trong lúc đó linh hội được hơn mười cái học thức.

‘Hoàng.. tỷ.. đoán đúng rồi..’ Sừng sốt nửa ngày, Đồng Vũ mới từ trong lời nói của Thanh Thanh phản ứng lại. Hắn không khỏi âm thầm bội phục hoàng tỷ nàng, còn không có xem qua khăn tay liền biết đó là thứ Hình Linh đưa cho hắn.

‘Ha ha! Yên nhi lợi hại.’ Ngải Thi Mã lúc này không nhịn được nữa liền cất tiếng cười to, nàng hôm nay thật sự rất vui vẻ, không nghĩ tới Yên nhi của nàng lại có thể thông minh như vậy!

Nàng sống hơn bốn mươi năm, chính là liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra đó là đồ của nữ tử, chắc là cùng Đồng Vũ có quan hệ rất gần như Lâm Vũ Hình đưa cho Đồng Vũ làm vật đính ước.

Yên nhi của nàng lại có khả năng có thể một phát đoán trúng là đồ của nữ tử đưa cho Đồng Vũ cái gì, nàng thật sự rất là vui mừng. Xem ra tương lai nàng có thể yên tâm mà đem giang sơn giao lại cho Yên nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cái Gọi Là Gia Đình

Nghe vậy ta lập tức đứng lên, mặt mũi không khỏi đỏ bừng, trên thực tế, đoán được đây là khăn tay nữ tử đưa cho Đồng Vũ cũng không khó.

Theo ta thấy, thể trạng của ba người bọn họ cũng không giống như nữ tôn quốc trong truyền thuyết, mảnh mai yếu đuối, công việc hằng ngày là se chỉ luồn kim, may áo cho thể chủ, để thể chủ an tâm xuất môn làm ăn, còn bọn họ thì ở nhà lo liệu hết thảy, không để thể chủ mình vì chuyện hậu viên mà ưu phiền, làm việc giống như một bà chủ.

Nhìn khí chất trên ba người, sợ là bọn họ ai cũng có sở trường riêng, không phải việc gì cũng dựa vào thể chủ.

Xem ra thể giới này cũng không tệ lắm, mặc dù nói là lấy nữ tử vi tôn, nhưng nữ tử cũng không phải cần phải khỏe mạnh tráng kiện, ở bên ngoài mưu sinh.

Cũng như phu quân của các nàng có thể theo hiệp trợ, giảm bớt các nàng gánh nặng.

Nghĩ đến, nam tử mà mảnh mai nhu nhược, động một chút liền khóc sụt mướt, nước mắt lưng tròng, thì ngày ấy ta xuyên qua đến đây chỉ bằng lấy đá đập đầu chết cho rồi.

Ngô~, nếu mà mỗi ngày đều có nam tử vây quanh quần quýt, ta chỉ sợ chịu không nổi, trốn đi mất, làm cho bọn họ tìm không ra ta.

Thước Thanh ca ca, người cũng nên trả lại khăn tay cho ta.”

Đồng Vũ ngẩng cao đầu, cao ngạo đi đến trước mặt Thước Thanh, bưng bưng khí thế nói, đồng thời ở dưới đáy lòng hừ một tiếng.

Hiện tại hắn đã có mẫu hoàng cùng hoàng tỷ làm chỗ dựa, hắn còn sợ Thước Thanh làm gì?! Còn không mau ngoan ngoãn giao ra khăn tay cho hắn.

Mất thấy tiểu tử kia có người làm chỗ dựa mà đắc ý, lo lắng một chút, Thước Thanh cũng không nói gì, chính là lạnh nhạt trả lại khăn tay cho tiểu tử.

“Ha ha ha!” Nhìn bộ dạng Đồng Vũ bủi môi cười tít mắt, đáng yêu đáng yêu, ta không khỏi khi cười ra tiếng.

Một nam nhân lãnh ngạo vô tình, cư nhiên bị bại trong tay một tiểu tử ngắn chỉ đến ngang hông hắn, thật đúng là ghen ghét.

Nghe thấy tiếng Thanh Thanh cười, khóe mắt Thước Thanh nhìn không được nổi lên tí tò mò.

“Hoàng tỷ cười cái gì?” Nghe được tiếng cười to từ sau lưng truyền đến, tiểu nữ bao chậm rãi quay đầu, mặt mày hơi nhăn, tựa hồ rất khó hiểu.

Lấy tay áo chà xát khóe mắt đã cười ra nước mắt, giọng nói đứt quãng: “Không, không có gì, chỉ là hoàng tỷ cảm thấy, cảm thấy đệ thực đáng yêu.”

Nghe vậy, mặt tiểu nữ bao bỗng nhiên đỏ lên, đồng thời dưới đáy lòng oán thầm: ‘Hoàng tỷ cũng thực là, cho dù là ta thật đáng yêu, cũng không cần phải khoa trương như vậy nha, nơi này nhiều người như vậy, làm cho người ta thật ngượng ngùng!’

“Ha ha! tỳ nói thật mà, đệ đệ của ta thật sự rất đáng yêu, trên đời này độc nhất vô nhị.” Thấy hấn ở đằng kia mặt mày nhăn nhó, ta nhin không được tiến lên xoa xoa khuôn mặt nhỏ đỏ hồng hồng.

Ân! xúc cảm trên da mặt thật không phải bình thường, mềm mềm nộn nộn, co dãn rất tốt, haizz....nam tử bọn họ da mặt thật đẹp, thực làm người ta ghen tỵ.

“hoàng tỳ...” Đồng Vũ động động hông muốn tránh thoát bàn tay kia ở trên mặt mình làm loạn, nhưng mà hấn có động đến như thế nào đều không tránh thoát, chỉ có thể phát ra vài tiếng hừ hừ, âm thanh lộ vẻ bất mãn cùng thẹn thùng.

Biết hấn muốn phản kháng, ta lưu luyến thu hồi tay.

“Đồng Vũ đệ đệ, ngươi có biết lịch sử văn hóa của Huyền Tích vương triều không?”

Không cam lòng, tiểu bạch thỏ đến tay còn phải thả đi, ta quyết định tạo một ít cơ hội bầu víu tình thân, đến lúc đó có thể danh chính ngôn thuận ăn đậu hũ của hấn.

Hắc hắc! không nghĩ tới, nguyên lai ta cũng gian trá như vậy.

“Ân?” Đồng Vũ hoang mang nói: “Đồng Vũ biết một ít chuyện xưa trên phố, hoàng tỳ hỏi cái này làm chi?”

“Bởi vì hoàng tỳ muốn đệ nói cho tỳ biết sự tình của Huyền Tích vương triều, ngoài mặt, hoàng tỳ cái gì cũng không biết.”

Yên nhi đáng thương, đều do lỗi của mẫu hoàng ta, ngày đó người rơi xuống nước, nếu mẫu hoàng có thể gạt hết công việc chạy sang Ngọc Lam cung nhìn một cái, Lệ thị quân cũng sẽ không thể mưu chước nặc y, khiến hấn không thể chữa bệnh cho con, ta có lỗi với con suốt mười bảy năm qua, mà, Ngừ Lam cũng vì thế mà rời bỏ ta.

Nghe nàng nói, Ngải Thi Mã ở một bên vụng trộm áy náy.

Lý Văn Sắc trong lòng chợt nổi lên ngọn sóng, nàng...sống như thế nào trong mười bảy năm qua.

Ha ha! Hấn hôm nay rốt cuộc làm sao vậy? Vì một vị công chúa mới gặp lần đầu mà tâm dao động? Lắc đầu, hấn nhin không được cười khổ.

Hoàng tỳ...nghe Thanh Thanh nói, Đồng Vũ vốn đang vui sướng chợt không khỏi mất phẩm lệ quang, bọn hấn có thể tưởng tượng được mười bảy năm qua, nàng sống trong thế giới cô độc thế lương.

Tuy rằng trên gương mặt lãnh khốc không có biến hóa gì nhiều, nhưng khóe mắt Thước Thanh cũng lóe lên ánh nước.

Nhận thấy bầu không khí xung quanh, ta hoang mang giương mắt lên nhìn bốn phía.

Má ơi! Biểu tình kia là cái gì? Nữ hoàng trên mặt là tự trách cùng áy náy, băng sơn mỹ nhân kia thì không có gì biến hóa, cái kia ôn nhuận công tử thì vùi đầu cúi thấp, ta không thấy được biểu cảm của hấn.

A! Ta như thế nào lại quên mất, vị công chúa kia 17 năm cũng chưa từng ra khỏi Ngọc Lam cung, lời nói vừa rồi của ta không phải làm bọn họ khổ sở sao? Thật là ta có lỗi a.

Vì muốn bọn họ gạt qua chuyện đau buồn, ta liền mở miệng đề nghị: “Mẫu hoàng, đêm nay người một nhà chúng ta cùng nhau dùng bữa đi.”

Hoàng cung này không phải lớn bình thường, vừa lúc này đi dạo với nữ hoàng cũng mất hết hơn một canh giờ, giờ ngừng lại ta cũng thấy có điểm đói bụng.

Lời vừa nói ra, Thước Thanh, Tử Nhạc, Đồng Vũ đều ngây ngẩn cả người, bởi vì chỉ khi lễ tết, bọn họ mới có thể cùng nhau ăn cơm, vì nữ hoàng đa số đều bận xử lý chính vụ, mỗi bữa cơm, bọn họ đều ở trong tầm cung chính mình dùng, chưa bao giờ cùng các huynh đệ cùng nhau dùng cơm.

Thanh Thanh vừa nói lời người một nhà kia, không khỏi làm cho tâm bọn họ nổi lên dao động.

Ngải Thi Mã cũng thất thần thật lâu, lâu rồi, nàng chưa nghe đến từ gia đình, ở trong trí nhớ của nàng, đó đã là chuyện lâu lắm rồi, lâu đến mức, nàng cũng đã quên mất.

Khi đó, nàng nghĩ cùng Ngừ Lam sống chung một nhà, vui vẻ hạnh phúc cả đời, nhưng là, Ngừ Lam đã rời bỏ nàng mà đi, nữ nhi trở nên si ngốc, hai từ “gia đình” kia liền vỡ vụn thành mảnh nhỏ, không còn tồn tại...

Nhà sao? Hấn cùng phụ thân chưa bao giờ được hưởng sự ấm áp từ gia đình, cũng chưa từng được mẫu thân coi trọng, đối với mẫu thân, bọn họ chỉ như người ngoài, hay là nói, ngay cả người ngoài cũng không bằng, bởi vì nếu là người ngoài, nàng ít nhất cũng sẽ mở miệng cười đối đãi, mà với bọn họ, nàng chỉ dùng mắt lạnh mà nhìn, chưa từng có một tia hòa nhã ôn nhu ~ ha ha, thật buồn cười.

Bất giác, khóe miệng Lý Văn Sắc tràn ra một tia cười khổ.

Chương 17: Kế Hoạch Xuất Cung.

“Mẫu hoàng? Không thể sao?” Thấy nữ hoàng thật lâu không đưa ra câu trả lời thuyết phục, ta nhìn không được cất tiếng hỏi.

Chớ không phải nơi này không cho phép nam nữ ngồi cùng bàn ăn cơm sao? Kia không khỏi cũng quá chủ nghĩa nữ quyền.

Cho dù nữ tử có vẻ tôn quý, nhưng cũng không đến mức cướp đoạt quyền được ăn cơm trên bàn của nam tử a! Bọn họ cùng với người khác chia xẻ thể chủ của mình cũng đủ đáng thương.

Sau một hồi trầm mặc, nữ hoàng liền theo câu hỏi của Thanh Thanh phục hồi lại chính mình tinh thần, nằng có chút kích động nói: “Ân? Hảo, đêm nay người một nhà chúng ta cùng dùng bữa.”

Nghe vậy, Đồng Vũ đôi mắt có chút vui sướng lóe sáng, rõ ràng có chút hưng phấn cùng chờ mong.

Bọn hắn quả thật đã lâu không cùng mẫu hoàng dùng bữa, lần gần đây nhất lại là năm trước tết Nguyên Tiêu ngày mười lăm tháng giêng.

Thước Thanh đôi mắt cũng khẽ sáng sáng, Văn Sắc bộ dạng chính là không che dấu được hâm mộ cùng cô đơn.

Nghe thấy nàng trả lời, ta rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo không có xảy ra nằng cứng rắn không muốn phá quy định.

Đồng thời ở trong lòng ta trộm vui vẻ một phen, hắc hắc! Bước đầu tiên kế hoạch tác chiến của ta thành công.

Mới đầu nhìn vẻ mặt có chút bất đồng của ba vị đệ đệ giống như những gì bản thân tưởng tượng, thật sự không có chút ý tứ.

Nhưng nhìn đến biểu tình trên mặt của vị công tử kia, ta không rõ hắc trong mắt như vậy cô đơn cùng hâm mộ là từ đâu đến.

“Bệ hạ, canh giờ không còn sớm, nghĩ phụ thân ở nhà lo lắng, Văn Sắc xin cáo lui đi trước.”

Gặp chính mình không có được đãi ngộ tất yếu ở trong này, Lý Văn Sắc khom người hướng nữ hoàng chào từ biệt.

“Tốt lắm. Người hãy trở về đi, đừng làm cho thừa tướng lo lắng thêm.” Nữ hoàng hòa ái nói.

Nhìn thấy thời gian xác thực không còn sớm, ba vị hoàng tử liền không giữ lại bạn chí cốt trong cung ở lại thêm nữa.

Bọn họ xem như quen biết trong khoảng thời gian không ngắn, biết hẳn kì thực không hề nghĩ tới người trong nhà hắn sẽ lo lắng, đặc biệt không phải là thừa tướng lo lắng.

Lý Văn Sắc lấy lại tinh thần ở trước mặt mọi người bước đi, rời khỏi ngự hoa viên trở về chốn lạnh lùng như phủ thừa tướng.

Ở gió nhẹ kia phát qua, hắn vạt áo theo gió bay đi, chỉ để lại cho mọi người một đạo tiêu sái bóng lưng.

Ở tịch dương ánh sáng buổi chiều chiếu xuống, nhiều điểm ánh sáng theo thân hình hắn đi xuyên qua, phản quang màu vàng lung linh, hơn nữa cùng với khung cảnh hai bên đường, mỹ lệ như một bức họa cuộn tròn.

Chính là vì cái gì mà từ bóng dáng kia lại khiến ta cảm thấy như vậy thật cô đơn đến thế lương?

“Bệ hạ, nô tài nghe nhóm công chúa kháng phục tin tức, cố ý vì bệ hạ, công chúa cùng các hoàng tử mà chuẩn bị tiệc chúc mừng buổi tối. Thành bệ hạ, công chúa và các vị hoàng tử thân chinh đi giá đến Ngọc Lam điện.”

Lúc này, ngự phòng quân sự tiến lên bấm báo, đánh gãy Thanh Thanh suy nghĩ.

“Ha ha như thế rất tốt! Miễn cho trầm lại tự thân phân phó, khanh gia thật sự đã suy nghĩ rất chu đáo a.”

Nghe người tới bấm báo, Ngải Thi Mã mỉm cười nói, nghĩ đến quân thần này thật sự là tri kỉ.

“Đây là phận nô tài nên làm.” Lưu Cũng Phương khiêm tốn, cung kính nói.

Hắn làm ngự phòng quân sự hơn hai mươi năm, nữ hoàng chưa từng khiến bọn họ cảm thấy nửa phần ủy khuất.

Thân là nô tài,tài cán vì chủ tử mà cống hiến hết mình, chính là vinh quang của bọn hần.

“Hào,bọn nhỏ,chúng ta đi dùng bữa,đừng lãng phí tâm ý của nhóm sư phó.”

Ngài Thi Mã sang sảng cười liền bước đi trước đến Ngọc Lam điện.

Thấy nữ hoàng đi rồi, ta liền bước theo đi lên, còn không quên thúc giục với đám đệ đệ phía sau.

May mắn thời điểm trở về là đường tắt, rất nhanh liền về tới tẩm cung của ta, nếu là vừa rồi chọn đi theo đường vòng Du cung, ta phỏng chừng sẽ bị đối chết.

Tịch gian.

Nhìn trên bàn phi thường phong phú đại tiệc, ta liền bụng kêu lớn.hưng phấn, vốn định sẽ là nhào tới ăn thật nhiều nhưng liếc thấy ba vị đệ đệ phi thường câu nệ, bộ dạng nhả nhận thanh tú, ta buồn bực không dám làm ra động tác quá lớn.

Nhưng nếu theo bọn họ ăn như vậy,ta khẳng định bản thân sẽ khó chịu mà chết mất. Nghĩ nghĩ, ta liền đứng lên hướng cái bát của mỗi người để vào miếng thịt bò thật lớn.

“Ha ha! Bọn đệ ăn nhiều thịt bò một chút, thịt này đối với thân thể rất tốt.” Ta mỉm cười với bọn họ nói, kỳ thực là ta muốn khiến bản thân có thể thoải mái ăn nhiều.

“Mẫu hoàng cũng ăn nhiều một chút.” Ta đối nữ hoàng cũng gấp một miếng.

“Ân,Yên nhi cũng ăn đi.” Nữ hoàng ôn nhu cười, ánh mắt nhìn Thanh Thanh dịu dàng đến độ có thể chảy ra nước.

Nàng hôm nay thật là vui,ông trời cư nhiên trả lại cho nàng như vậy hiều thảo nữ nhi, nàng cảm thấy rất vui mừng.

Thước Thanh ba người nhìn thịt bò trong bát,liền như vậy nháy mắt thất thần,này lại là lần đầu bọn hần được người khác gấp đồ ăn cho.

“Bọn đệ đệ,các người phải theo ý ta ăn hết thịt bò, không được để đồ ăn thừa.”

Dứt lời,ta liền cúi đầu chuyên tâm đối phó thịt bò bên trong bát, ở trong bát giờ ra trận chiến sét đánh nuốt đồ ăn.

“Hoàng tỷ?” Nhìn hoàng tỷ đối diện phát ra âm thanh lách cách rung động.Đồng Vũ nhin không được khề kêu một tiếng nhỏ,hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy có người ăn cơm thật sự...hào sảng..

“A? Có việc gì sao?” Nghe vậy ta ngẩng đầu nhìn tiểu nãi bao phía đối diện, có chút nghi hoặc hắn gọi ta làm gì.

“Không,không có việc gì.” Nhìn người nọ khoe miệng dính ba hột cơm, tiểu nãi bao có chút run rẩy,vốn dĩ định nhắc nàng chú ý lễ tiết ăn cơm nhưng lời nói liền muốn nuốt về bụng.

Thấy hắn như vậy bộ dạng, ta có chút hoang mang nhìn người ngồi phía bên phải vẻ mặt vui sướng của Thước Thanh, muốn từ bọn họ ánh mắt tìm ra đáp án.

Cảm giác được ánh mắt của hoàng tỷ quét qua, Thước Thanh cùng Tử Nhạc đều dừng lại hoạt động,nhìn đến bộ dạng hoàng tỷ của bọn họ, mặt nhin không được muốn co rút.

Nhìn bọn họ phản ứng ta thật sự buồn bực,không lẽ nhìn ta như khủng long quý hiếm,bọn họ liền trưng ra vẻ mặt như vậy?

“Yên nhi, lau khoe miệng.” Nhìn tình hình của mấy đứa nhỏ trước mắt, nữ hoàng nhin không được nhắc nhở Thanh Thanh vấn đề nhỏ của nàng.

“A?” Nghe thấy nữ hoàng trong lời nói,ta vô ý thức sờ sờ khoe miệng.

“Ha ha không chú ý.” Sờ đến hạt cơm,ta rút cuộc hiểu vì sao bọn họ bày ra biểu tình khó coi như vậy, ta chỉ xấu hổ cười cười.

Nhìn Thanh Thanh ngây ngô cười, nữ hoàng ôn nhu cười nói không sao, còn lại ba người kia bộ dáng khoe miệng nhin không được mà chuột rút, vì hoàng tỷ của bọn hần thật sự cười rất khờ.

Ta đột nhiên nhớ đến kế hoạch thành công từng bước của mình.

Vì thế ta đối với cái vị ngồi ở vị trí chính giữa nữ hoàng nói: “Mẫu hoàng,Yên nhi nghĩ bản thân muốn xuất cung đi xem,tự mình cảm thụ một chút phong tục dân tộc,muốn hiểu biết cuộc sống của dân chúng hơn.”

Nghe thấy Thanh Thanh nói như vậy,tất cả mọi người giật mình hướng đến nàng nhìn.

“Yên nhi thật sự muốn hiểu biết tập tục của dân tộc?” Nữ hoàng dẫn đầu suy nghĩ mở miệng nói.

“Uh, Yên nhi muốn tìm hiểu cuộc sống quốc gia của chính mình rốt cuộc là bộ dạng như thế nào, phồn vinh hay không? Nông dân có thật sự được com no áo ấm? Thương hộ kinh doanh là như thế nào? Quan dân ở chung có hài hòa hay không? Tiểu hài tử có đã và đang được đi học? Những việc này nếu chỉ dựa vào giảng thuật thì quả thật không đáng tin, chỉ có thể dựa vào chính mình trải nghiệm mới biết được sự thật tốt cùng là như thế nào.”

Ta nói ra ý tưởng sớm đã nghĩ tốt của mình.

Nghe vậy, mọi người đều muốn chấn kinh.

Của nàng nữ nhi, bọn họ hoàng tỷ ý tứ trong lời nói, ẩn chứa như vậy đạo lý khắc thật sâu, bọn họ thân là hoàng tử, từ nhỏ đã nhận lấy giáo dục thật tốt nhưng chưa hề nghĩ tới bản thân sẽ tự mình trải nghiệm, muốn đích thân mình đi nhìn rồi cảm thụ, thượng thư nói, phu tử nói, vì sao lại nghĩ mọi điều đều có thể là sự thật?

“Nhưng là... mẫu hoàng lo lắng ngại khi xuất cung.”

Gặp nữ nhi nói đạo lý, Ngải Thi Mã cũng không nghĩ bản thân sẽ phản đối bản thân xuất cung.

Khả năng lo lắng chính là Yên nhi của nàng vừa mới trở về hoàn hảo, vạn nhất sau khi rời khỏi cung gặp cái gì không may mắn, thì làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Được* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ra Cung (Thượng)

"Mẫu hoàng không cần lo lắng, chúng ta có thể mặc trang phục của dân chúng bình thường, người khác liền không biết thân phận của chúng ta, hơn nữa mẫu hoàng còn có thể phái một người đi theo, phụ trách bảo hộ an toàn của chúng ta."

Trông thấy nữ hoàng không có vẻ là sẽ từ chối việc ta ra cung, ta liền chuẩn bị một lí do thật tốt để thoát khỏi những chuyện không may.

"Các ngài?"

Nhận thấy mấu chốt trong lời nói của Thanh Thanh, Ngải Thi Mã nghi hoặc hỏi, nàng không biết Thanh Thanh tính cùng ai ra cung.

"Uh, ta cùng lục đệ đi, nhân tiện để cho lục đệ giảng giải cho ta những gì chứng kiến và nghe thấy ở trên đường đi, vừa rồi lục đệ cũng đã muốn đáp ứng ta rồi."

"Ta khi nào thì đáp ứng với hoàng tỷ?"

Nghe thấy ý tứ trong lời nói của Thanh Thanh, Đồng Vũ không khỏi nghiêng đầu nhú mày, hẳn như thế nào lại không thể nhớ ra bản thân đã đáp ứng với hoàng tỷ cái gì?

"Lục đệ không cho ngài chơi xấu a, vừa rồi ở ngự hoa viên, ta kêu ngài nói ta nghe một chút nếu đi, ngài lúc đó chính là không có ý từ chối ta." Gặp tiểu tử kia có ý muốn phủ định câu nói của ta, ta liền mạnh mẽ thoát.

Nghe thấy nàng nói, Từ Nhạc cùng Thước Thanh liền dừng ngay động tác ăn com giữa không trung, nhớ ra lúc ấy Đồng Vũ cũng không gật đầu đồng ý, hoàng tỷ của bọn họ liền như vậy nắm chắc lí do!

"Ách... Hoàng tỷ.. Vừa rồi ta xác thực không có từ chối, nhưng lại không có nói đồng ý a!" Đồng Vũ khoe miệng có chút run rẩy.

"Không đồng ý lại tỏ vẻ đáp ứng, chớ không phải ngài ngay cả như thế nào diễn tả từ chối cũng không biết làm?"

Hắc hắc, những lời này thốt ra ngài mà không đáp ứng ta thì ta liền không phải Ngải Thanh Thanh!

Lời này vừa nói ra, chiếc đĩa trên tay Thước Thanh và Từ Nhạc suýt nữa liền rơi xuống đất, cái này là lần đầu bọn hắn được nghe tới không đồng ý chính là đồng ý, thật là chưa có ai trước sau đều có thể chặn đường người khác, hoàng tỷ của bọn hắn quá cường hãn rồi!

Tuy rằng tuổi hắn còn nhỏ nhưng bản thân quý vì là hoàng tử, dù gì cũng là tiểu nhi tử được đương kim nữ hoàng yêu thích nhất, thì làm sao ngay cả việc biểu đạt về không đồng tình như thế nào cũng không biết, đây chính là vũ nhục trí tuệ của hắn!

Nhăn nhặt, Đồng Vũ cảm giận nói: "Đệ đồng ý đi. Không phải chỉ là ra cung thôi sao?"

"Hào! Đây là người chính miệng đáp ứng ta nha!"

Ha ha! Tiểu nữ bao rốt cục cũng mắc câu, thật sự là thiên tùy nhân nguyện a.

"Tốt lắm. Mẫu hoàng sáng mai sẽ kêu người qua đây hầu các người. Còn nữa các người sau khi xuất cung nhất định phải chú ý, đừng mãi ham chơi mà về muộn là được."

Thấy bọn họ rốt cục nói xong, Ngải Thi Mã mới ra tiếng nói, Thanh Thanh có thể suy nghĩ chu đáo, khiến nàng cũng bớt lo lắng.

"Ân. Mẫu hoàng an tâm, Yên nhi hiểu được." Hướng tới nữ hoàng cười ngọt ngào một cái, ta liền tiếp tục cúi đầu đối phó đồ ăn ngon của mình, đồng thời trộm vui vẻ một phen ở dưới đáy lòng.

Nhìn thấy Thanh Thanh bộ dạng dào dạt ý tứ đắc, bọn họ có chút hoài nghi nàng rốt cuộc có còn ngốc nữa hay không? Thật sự hoàn toàn về tốt lắm?

Vì cái gì lại cảm giác nàng sẽ không có xuất hiện vấn đề gì nhưng bộ dạng chính là còn muốn hơn bọn hắn hai chữ gian trá?

Nhưng bọn họ tựa hồ quên từ khi Thanh Thanh xuất hiện, bọn họ lại không đem nàng thành đứa trẻ nhược trí, mà luôn luôn cùng nàng đấu trí?!

Liên hoan xong, Ngải Thi Mã liền trở về làm chính vụ, hôm nay nàng lại có thể dành hơn một nửa thời gian là giành cho Thanh Thanh, nhìn công vụ chồng chất liền không cho phép bản thân lại được nhàn nhã.

Ba vị đệ đệ của Thanh Thanh cũng luân phiên nhau trở về thăm cung.

Bất quá lúc khi ở của điện bọn họ đều không muốn thật phải rời đi, bữa cơm lần này là lần đầu từ trước đến nay có tư vị nhất của bọn hắn, không giống ngày xưa như vậy tỉnh mạch câu nệ.

Đêm khuya, nằm trên giường thoải mái, nhưng ta lại không thể giống như hồi ban ngày mà ngủ thoải mái, bên ngoài phi thường yên lặng, khiến cho suy nghĩ của ta liền như vậy bay xa.

Không biết mười mấy thế nào, phát hiện ra trễ như vậy mà ta còn không trở về, nàng khẳng định rất sốt ruột.

Có thể hay không chạy đi báo quan? Ba mẹ nếu nhận được tin tức, không biết sẽ thành bộ dạng gì đây?

Nếu không có vụ thí tử đoạt quyền thì cái kia công chúa rốt cuộc đã đi nơi nào? Là nhập vào thân xác ta ở hiện tại sao?

Nếu nàng ngu ngốc như vậy, thì làm sao có thể ở thế kỉ hai mươi mốt mà sống qua ngày đây? Nếu ba mẹ xem nàng thành ta, đang yên lành lại biến thành người ngu đột ngột, bọn họ làm sao chịu nổi đây? Có thể hay không cảm thấy tuyệt vọng?

Mà ta còn quan tâm một vấn đề, nếu ta nghĩ được biện pháp từ hòn đá lớn kia làm ra nhiều hòn đá nhỏ khác thì ta có thể trở về hay không?

Mấy vấn đề này luôn xuất hiện trong đầu của ta, quá nhiều ta không tài nào ngủ được, thật lâu, đợi khi các tế bào trong não ta mệt rồi, ta mới có thể nhắm mắt ngủ đi.

Mà ta lại không biết rằng có một hồi gió từ xa đánh úp tới.

"Công chúa, Lục hoàng tử cùng bệ hạ phái thị vệ tới, đang ở đại sảnh chờ gặp người."

Sáng sớm hôm sau, ta liền bị âm thanh đáng ghét này lôi dậy.

"Đáng ghét! Không biết ta tối qua bị mất ngủ sao? Không cần kêu ta, ta ngủ tiếp."

Quay người lại đối mặt với bức tường bên trong, ta kéo chăn qua hông rồi đầu trùm lên.

Sau đó ta liền tiếp tục ngủ vù vù.

Gặp công chúa căn bản không có ý tứ rời giường, Hương Tuyết đành khom lưng lui ra ngoài, đi tới đại sảnh hồi báo hoàng tử.

"Hoàng tử, công chúa lúc này đang ngủ. Nó thì kêu nàng cũng không dậy."

Hương Tuyết cung kính nói.

Tuy nói nữ tử thân phận cao hơn nam tử, nhưng ý này chỉ nói đến những người có thân phận ngang nhau mà thôi. Đồng Vũ thân là hoàng tử, cư nhiên là cao quý hơn đám nô tì yếu ớt như các nàng.

"Đều đã trễ như vậy mà còn ngủ? Quả thật là con heo lười. Ta tự mình đi kêu nàng." Nói xong, Đồng Vũ liền lách mình chạy đi, để lại những người khác đồng bộ dạng kinh ngạc.

Đẩy ra cửa đại môn, tiểu tư kia nhanh nhẹn bước tới trước giường của Thanh Thanh.

"Hoàng tử, người nếu còn không rời giường, chúng ta liền không thể xuất cung, thái dương đều phải xuống núi."

Âm điệu không cao không thấp nhưng có thể đảm bảo người trên giường có thể nghe thấy.

Trên thực tế hẳn quả thật muốn ra cung đi xem, bởi vì hẳn chưa bao giờ được ra ngoài.

Ngày hôm qua nghe hoàng tử nói, hẳn nhận ra có rất nhiều điều cần phải tự mắt chứng kiến độ xác thực. Nghĩ nếu hoàng tử không đứng lên đi ra ngoài cũng không thể xem được cái gì. Kinh thành quả thật không nhỏ đâu.

Ra cung? Thái dương xuống núi? Nghe thấy tiểu nữ bao âm thanh, ta liền ngồi bật dậy. Trời ạ! Ta thế nào lại đem chuyện này quên đi? Ta chính là muốn xuất cung đi tìm tòi bí mật, thái dương nếu đã muốn xuống núi thì ta đi tìm cái khi khô gì?

Đầu nhanh chóng hướng ra ngoài nhìn một chút, may mắn là còn sớm, tiểu gia hỏa này lại dám đem ta đi hù dọa, thật đáng ghét rồi.

Thu được ánh nhìn khinh thường của người nào đó, Đồng Vũ trực tiếp không nhìn, liền đem thân mình chuyển hướng đi ra bên ngoài, sau đó khoan thoải nói.

"Hoàng tử vẫn là nhanh lên một chút, nếu chậm Đồng Vũ liền không thể đi ra ngoài, bởi vì bằng hữu của đệ mỗi ngày buổi trưa đều tìm đến để du ngoạn, hơn nữa bên ngoài còn có thị vệ của mẫu hoàng phái tới đứng chờ."

Nếu như hẳn đã nói như vậy mà Thanh Thanh còn không đứng lên thì hẳn không cần lo lắng chuyện xuất cung nữa.

Nghe hẳn nói như vậy, ta liền nhanh chóng xoay người bước xuống giường.

Hôm qua ta chính là hướng nữ hoàng ban chỉ cho phép ra ngoài, không nắm chặt thời gian để đi thì quả thật lãng phí, lần sau ra cung cũng không biết đợi đến khi nào.

Lấy tốc độ nhanh nhất chưa bao giờ xuất hiện để mặc bộ quần áo đã được chuẩn bị thật tốt, khiến cung nữ phải chạy tới giúp nàng rửa sạch mặt thật nhanh, kêu các nàng làm giúp ta kiểu tóc tùy tiện đơn giản, sau đó ta liền lôi kéo Đồng Vũ chạy tới tiền sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Để* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ra Cung (Hạ)

Nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Dịch Thanh liền xoay người hướng người đến thỉnh an, "Thuộc hạ Dịch Thanh tham kiến công chúa."

"Ha ha! Không cần đa lễ."

Thấy trong đại sảnh quả nhiên có người, ta thật sự cảm thấy ngượng ngùng, mới sáng sớm ta đã khiến cho một nam nhân ở phòng chờ, đều tại ta nổi hứng muốn ra cung, nên mẫu hoàng mới sai hẳn đến Ngọc Lam điện, thật là xin lỗi hẳn a.

Bất quá người này cũng không tệ, khí chất trầm ổn giới giang, chỉ hi vọng hẳn không phải người khô khan băng lãnh là tốt rồi.

Ôi! Quả là kiệt tác, mặt mày nhẹ nhàng khoan khoái, mày kiếm, mắt sáng, mũi vừa cao lại thẳng, môi bạc mỏng hơi mơn lại, đôi mắt tuyệt đẹp gắt gao nhìn chăm chăm dưới đất, không biết hẳn đang nghĩ gì.

Nhìn người trước mắt, ta trong nháy mắt thất thần, đây là lần đầu tiên ta gặp nam tử lãnh diễm như vậy.

Tuy rằng Thuộc Thanh cũng thực đậm bạc, nhưng trên người hẳn cũng toát ra hơi thở mãnh liệt, làm cho người ta tự động lui đến phạm vi xa, mà người này lại khác, hẳn như băng sơn trong suốt, không có hơi thở, làm cho người ta không cảm giác hẳn tồn tại. (Âm Vệ trong truyền thuyết =)))

Ta có điểm không chịu nổi loại ẩn mình này, bèn tiến lên xả ra một nụ cười, vỗ vỗ vai hẳn nói: "Dịch hộ vệ, hôm nay phiền toái người chiếu cố nhiều rồi."

"Hoàng tử..." Thấy thế, Đồng Vũ không nhịn được run rẩy, hoàng tử bộ không biết nam nữ thụ thụ bất tương thân sao, nàng làm vậy không phải đang làm bản thanh danh trong sạch của hẳn?

Nhìn bàn tay dăng vỗ vai mình, Dịch thanh mắt hơi giật giật, nhưng rất nhanh khôi phục lại nguyên trạng tĩnh mịch.

"Ân? Đệ đệ bảo ta có chuyện gì sao?" Nghe thấy âm thanh của tiểu bánh bao, ta quay đầu hỏi.

"Ách, không có việc gì, ta chỉ muốn nói là đã có thể xuất phát. Gặp nàng ngu ngốc không hiểu chuyện, hẳn cũng lười nói thêm."

"Ha ha, được, chúng ta xuất phát thôi." Dứt lời, ta dẫn đầu hướng người cung đi ra, ta đây là thực phẩm khách muốn xem ngoài cung tốt cùng là cái dạng gì?

Ta mất nhiều thời gian cùng trí não mới có thể được nữ hoàng cho phép, không ra ngoài chơi cho thực vui ta sẽ cảm thấy ủy khuất mình, Nhất định phải đi dạo hết khắp phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành, ăn quà vặt đặc sắc, rồi mua một ít vật phẩm kỷ niệm cho lần xuất môn, làm cho mỗi lần nhìn thấy nó liền nhớ lại lần này.

Nhìn Thanh Thanh bộ dạng ngốc hề hề, Đồng Vũ trong lòng không khỏi vụng trộm nói thầm: "Đều đã lớn như vậy, sao lại giống như tiểu hài tử cái gì cũng không biết, đi loanh quanh, trái nhìn phải nhìn, thật không biết đầu óc nàng có phải bị động kinh hay không."

"Uy! Đồng Vũ đệ đệ, ngươi biết trong hoàng thành này có món ăn vặt gì ngon ngon không." Đi được một lát, ta liền quay đầu lại hỏi đám người phía sau cách mình rất xa.

"Không biết." Đồng Vũ bảnh bao không kiên nhẫn nói ra.

Nhìn Thanh Thanh đột nhiên quay đầu hỏi, Đồng Vũ thiếu chút nữa bị nàng hù dọa chết, câu nói hần vừa nói, còn tưởng nàng còn nghe được.

"Đồng Vũ thực không ngoan, ngươi không nên trả lời tỷ như vậy."

Thấy hần bộ dạng không tình nguyện, ta nhìn không được muốn giáo huấn hần, hần là hoàng tử, sớm muộn gì cũng sẽ thành gia lập thất, tính tình này cần được sửa đổi, nếu không sẽ bị người khác xa lánh.

Nghe người đi phía trước giờ giọng thuyết giáo, Đồng Vũ hai mày nhíu lại, dọc đường đi cùng hoàng tử, đều nghe nàng lải nhải, nếu không phải thực sự muốn ra ngoài nhìn thế giới cuộc sống nhân sinh một chút, hần sẽ lập tức trở về hoàng cung.

Mất thấy tiểu tử kia nhíu mày, chân đi cũng chậm lại, ta liền dừng lại chờ hần.

"Đồng Vũ đệ đệ, vừa nãy không phải ngươi thúc giục ta sao? Sao bây giờ ngươi lại đi chậm như vậy, ngươi nếu đi chậm như vậy, sẽ bỏ lỡ biết bao nhiêu chuyện thú vị nha."

Nếu như bỏ qua chuyện gì thú vị, ta liền cảm thấy thực đáng tiếc, ta chưa từng chân thực nhìn thấy biểu diễn thời trang cổ đại, những thứ ở thế kỷ hai mươi đều là do đạo diễn biên tập lập mà ra, không biết tư vị thật sự là cái dạng gì.

Nghe vậy, Đồng Vũ lông mi không nhìn được nhíu nhíu, nhà hần hoàng tử không phải là huyền não bình thường, hần nhanh chóng bước nhanh đến bên cạnh nàng, sau đó sóng vai cùng nàng bước.

"Ha ha! Tiểu bảnh bao, không nên cứ một chút lại nhíu mày, như vậy sẽ rất mau già."

Tiểu tử nhỏ như vậy lại ưa thích nhíu mày, cũng không phải việc tốt gì, dứt lời, ta thân thủ nắm tay hần, hướng về cửa cung cách đây không xa, cũng không để ý hần giãy giụa.

Thấy Thanh Thanh nắm tay hần, Đồng Vũ theo bản năng lui về phía sau, nhưng hần lại không tránh thoát ma trảo của nàng, nhưng khi nghe lời nàng nói hần lại trầm tĩnh lại.

Hần không cần với nữ tử tiếp xúc quá nhiều, nếu không lại có người nói hần không tuân thủ phụ tắc, nhưng hần lại không thể rút tay ra được, đành buông tha, để nàng tùy tiện nắm.

Bất quá, tay hoàng tử thực ấm áp, bọn hần là tỷ đệ, người khác hần cũng sẽ không nói gì đi, đồng dạng, Đồng Vũ cũng cầm lại tay nàng.

Cảm giác tiểu tử kia rốt cuộc cũng an phận xuống dưới, hơn nữa cũng bắt đầu nắm tay nàng, ta khoe miệng không khỏi vụng trộm nở nụ cười.

Nhìn thấy hai vị chủ tử ở phía trước rốt cuộc cũng hòa thuận xuất phát, Dịch Thanh cái gì cũng không nói, vẫn như cũ ở một khoảng cách hợp lý đi ở phía sau bọn họ.

Sau khi ra đến cửa cung, ba người trực tiếp hướng đến đường cái náo nhiệt đi đến.

Chỉ thấy hai bên đường tấp nập là đủ loại gian hàng, lớn có hàng tơ lụa, trang sức, tửu lầu, khách sạn, cùng ngân hàng tư, nhỏ có quầy tạp hóa, tiểu quán, nhìn thấy mua màu rực rỡ trước mắt, mắt ta lập tức nở rộ hào quang.

Ta hưng phấn đi đến từng gian hàng bày bán nhìn nhìn xem xem, đi đến quầy bán thủ công, tùy tiện cầm lên một vật xem xét, tuy nói nó không phải làm từ chất liệu gì quý giá, nhưng nhìn cũng rất tinh xảo, vẻ vô cùng đặc sắc, ắn, có thể mua về làm vật kỷ niệm.

Nghĩ vậy, ta quay đầu hướng Dịch Thanh nói: "Dịch Thanh, ngươi trên người có mang tiền theo không?"

"Àn??" Dịch Thanh khó hiểu nhíu mày, chẳng qua chỉ là một vật bình thường chẳng giá trị, trong hoàng cung thiếu gì không có, công chúa vì sao lại muốn mua?

"Ách...ta nghĩ muốn mua cái này." Thấy hắn không có phản ứng, ta giờ tay cầm cây trâm hoa mai lên, trong lòng hồi hộp không thôi, đừng nói là hắn không mang theo tiền chứ.

Thấy thế, Dịch Thanh liền tiến lên hỏi: "Giá bao nhiêu."

Nga, bọn họ có mang theo tiền, bằng không ta sẽ xấu hổ chết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Không Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Sóng Ngầm Bắt Đầu Khởi Động

"Ha ha! Khách quan, cây trâm này đáng giá mười hai bạc." Thấy bọn người Thanh Thanh mặc quần áo không tầm thường, tiểu thương liền quyết định nâng giá cả, kiểm chút tiền riêng, người phú quý làm sao thêm so đo chút bạc mọn ấy.

"Cái gì, mười hai bạc?!" Ta nhìn không được hết to, đồng thời ngăn cản Dịch Thanh đang tính trả tiền tiểu thương.

Ta đối với triều đại này tuy rằng không có khái niệm cụ thể, nhưng trực giác khẳng định, số bạc này nhất định không nhỏ, một trâm này không đáng giá tới vậy.

"Ta nói nghe này thương gia, một trâm này nhìn tương đối tinh xảo, nhưng cũng không bằng tới giá tiền mà người nói, nhiều lắm cũng chỉ có một nửa, nếu người không chịu, bọn ta cũng không mua."

Thật ra ta thấy cũng không tới một nửa, nhưng thấy bọn họ buôn bán vất vả, đành để cho bọn họ kiếm chút lời.

Nhìn bạc trong tay dịch thanh, lại nhìn ánh mắt tham tiền của nữ tiểu thương, nhiều bạc như vậy, nằng đau lòng a.

"Thế nào, người bán hay không bán? Không bán, ta đi trước." Ta truy vấn.

Dứt lời, ta lôi kéo Dịch thanh cùng Đồng Vũ tính cất bước rời đi, nếu như trả giá như vậy mà người còn không muốn, thì người là người rất tham tiền rồi, tưởng muốn móc tiền chúng ta, không có cửa đâu, hướng chỉ không phải ta không mua được.

"Khoan! Tiểu thư thỉnh dừng lại, lão sinh bán cho người mà."

Được rồi, giá này đã muốn gấp hai lần giá gốc, nàng cũng đã kiếm đủ lời rồi.

"Như vậy có phải tốt không, Dịch Thanh, trả tiền nàng đi." Nghe tiếng nàng la, ta cười cười, xoay người cầm một trâm, sau đó liền cất bước rời đi.

"Tỷ tỷ quá lợi hại." Đi trên đường, Đồng Vũ từ không mấy vui vẻ dần trở nên thả lỏng, quan hệ với Thanh Thanh cũng hòa thuận hơn nhiều.

Nhìn trước mắt cây một trâm nhỏ nhắn tinh xảo, hắn mắt tròn mắt dẹt nhìn nhìn, trong lòng ngạc nhiên không ít, hoàng tỷ của hắn cư nhiên có thể chặt bớt một nửa giá tiền, thật làm cho hắn bội phục. (Như: trả giá mà em Vũ cũng phục =)))

"Ha ha! Đi, tỷ đưa đệ đi ăn chút gì nha." Thật sự là khó có được, tiểu bánh bao cư nhiên lại khen ta, thế nên, ta nhân cơ hội sờ soạng mặt hắn, chiếm chút tiện nghi, sau đó liền mang hắn đi ăn.

Nhìn hai tay Thanh Thanh, Đồng Vũ nhìn không được dưới đáy lòng nói thầm: Hoàng tỷ thật là, lại thích sờ mặt mặt hắn, không biết tay nàng có sạch sẽ hay không? Nếu không sẽ làm mặt hắn bị bẩn.

"Lão bán! Làm ba bát mì nào." Lôi kéo tiểu bánh bao đi đến một quán mì ven đường, ở đây rất nhiều người qua lại, xem ra quán mì này cũng không tệ, ta đã lâu quá không có ăn mì, bây giờ ăn lại, cảm giác thật thoải mái.

"Hoàng...tỷ tỷ, vì sao lại đến đây ăn? Ta không muốn ở đây ăn."

Đồng Vũ không được tự nhiên nói, hắn đường đường là hoàng tử, nếu bị người khác biết hắn ăn mì ở quán ven đường, phỏng chừng sẽ cười chết hắn.

"Uh, làm sao vậy?" Nhìn bộ dạng hắn không được tự nhiên, phỏng chừng chưa bao giờ ăn cơm bình dân.

"Đồng Vũ, chớ nghĩ rằng mấy món này kém mấy món mỗi ngày người ăn nhà, món này mỗi ngày dân chúng Huyền Tích mỗi ngày thức khuya dậy sớm, dựa vào sức lực khổ cực cả ngày mới mua được mà ăn, tuy rằng so ra kém thức ăn hằng ngày của chúng ta, nhưng lại có một cổ khí tự nhiên, bọn họ không thể không kiếm tiền vì gia đình, nhưng bọn họ có thể thoải mái tự do mà sống." Nhìn tiểu bánh bao, ta chân thành nói.

"Tỷ tỷ..." Nghe thấy lời Thanh Thanh, Đồng Vũ cảm thấy thật kinh ngạc, hoàng tỷ hóa ra rất thấu hiểu cuộc sống của người dân a.

"Đây, khách quan, mì của ngài đây." Ngay lúc này, âm thanh của tiểu nhị lập tức vang lên.

"Cảm ơn." Vừa nhận mì, ta vừa mỉm cười nói.

"Dịch Thanh, lại đây ngồi, đi dạo lâu như vậy, chắc người cũng đói bụng rồi." Ta với người từ nãy đến giờ vẫn đứng bên cạnh bàn không nhúc nhích nói.

Haizz...người này thật đúng là mạnh nha, dọc đường đi không hề nghe thấy tiếng hân, hân luôn duy trì ở một khoảng cách an toàn, đôi khi, ta còn tưởng hân là không khí.

Nghe thấy tiếng công chúa kêu, Dịch Thanh muốn há miệng nói gì đó, nhưng lại không thể phát ra âm thanh.

Hân vẫn nghe hai tỷ đệ nói chuyện, đối với vị chủ tử này, trong lòng hân vẫn là xúc động, không nghĩ tới nàng kêu ba bát mì là tính cho phần hân, hân không biết nói gì để cảm ơn chủ tử, bởi vì cho đến bây giờ hân chưa từng nói cảm ơn người khác.

"Ta lệnh cho người ngồi xuống đây, sau đó ăn hết bát mì này." Thấy hân đứng một lúc lâu cũng không nói, ta đành phải dùng uy quyền của công chúa mà ra lệnh.

Nghe vậy, Dịch Thanh tiêu sái đi đến bên bàn ngồi xuống, tiếp nhận bát đĩa Thanh Thanh đưa qua, lần đầu tiên trong đời tay run run, thời điểm hân cầm dao giết người đều vô cùng lưu loát, vì sao vào lúc này lại phát run.

Đem bát đặt trên bàn, Dịch Thanh thử gấp một miếng mì, nhưng vừa gấp lên liền rớt xuống, thử vài lần đều thất bại.

Nhìn động tác của hân, ta nhin không được cười: "Dịch Thanh đừng gấp, từ từ sẽ được thôi."

Nghe vậy, mặt Dịch Thanh có chút đỏ, công chúa nói vậy, chẳng khác nào hân là thật tham ăn, gấp gấp nên mới gấp không được.

Thấy mặt hân đỏ, ta giống như phát hiện cái gì đó mới mẻ, liền trêu ghẹo hân: "Dịch Thanh, mặt người đỏ chót kìa." Thanh âm rất nhẹ, chỉ có người cùng bàn mới nghe được.

Trong nháy mắt, mặt Dịch Thanh đỏ hơn, cầm đĩa mãi không biết phải làm sao, không nhắc lên cũng không buông xuống, hân muốn buông đĩa không ăn nữa.

"Ha ha! Thôi, tiếp tục ăn thôi, nếu không sẽ nguội mất, nguội sẽ không ngon."

Thấy thế, Dịch Thanh lại cuối cùng ăn mì, ăn xong một đĩa, có một loại cảm giác mà hân chưa trải nghiệm bụng tỏa tràn ngập, tuy không phải là ngon nhất, nhưng mà tư vị rất ấm áp, giống như công chúa nói, chủ quán đã dồn hết công sức vào món ăn này.

Từ đầu đến cuối, Đồng Vũ đều vui đầu trong bát ăn mì, giống hoàng tỷ nói, hương vị thật sự làm cho người ta thoải mái.

Nhưng mà, trong lúc bọn họ thoải mái ăn mì, thì sóng ngầm trong triều cũng bắt đầu khởi động.

"Bệ hạ, thần cho rằng việc cấp bách trước mắt là phải tìm phò mã cho công chúa, các vị hoàng đế của Huyền Tích mười tám tuổi đã có hoàng nữ hoàng tử, mà công chúa năm nay đã hai mươi hai, mà cả một thị quân cũng không có, vo luận thế nào hiện tại cũng phải tìm phò mã."

Tin tức, hoàng thất trưởng công chúa đã phục hồi đã lan đến tai các đại thần trong triều, phản ứng của các nàng là phải làm cho nữ hoàng vì công chúa tìm phò mã, như vậy, con trai của các nàng dưỡng ở nhà sẽ có cơ hội bay lên đầu cành làm phượng hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Triều Đình Nổi Gió.

"Bệ hạ, thần cũng nghĩ tới chuyện phải mau chóng chọn ra Phò Mã. Từ khi đất nước được lập tới nay, huyết mạch hoàng thất luôn luôn ảnh hưởng đến quốc gia sinh tồn, hưng thịnh, công chúa đến bây giờ vẫn chưa có nữ nhi, chỉ sợ tới dân chúng sẽ hiểu nhầm thành công chúa không thể vì hoàng thất mà sinh hạ người thừa kế.

Cứ như vậy, nên nghĩ cho tương lai! Nay công chúa cũng đã trở về, bệ hạ vừa lúc có thể mượn chuyện Phò Mã để tiêu trừ bản khoán trong lòng dân chúng." Lý Hương Lan cũng nhân lúc có cơ hội mà nói.

Hôm qua lúc ở ngự thư phòng, nàng có hướng tới nữ hoàng tấu, các nàng công chúa vốn chỉ là ngọc tử, lúc đó nữ hoàng vẫn là kêu ngày sau hãy bàn, gặp nữ hoàng như vậy cường ngạnh, nàng cũng không tiện mà nói nhiều.

Nhưng buổi chiều lên nghe tới tin tức công chúa phục khang truyền khắp hoàng cung, nàng liền tính toán trong lòng hướng nữ hoàng đề nghị.

Nay đến cả Tần thái úy cũng đều mở miệng, nàng há có thể không theo? Nói vậy nữ hoàng hôm nay sẽ không bác bỏ các nàng thượng tấu, nghĩ nữ hoàng cũng có khả năng hi vọng công chúa sẽ vì hoàng thất mà sinh hạ vài cái tiểu tử.

Nếu như thật muốn tuyển Phò Mã, người có khả năng nhất chính là con trai nàng, còn ai đủ tư cách với ngôi vị đó đâu?

Suy nghĩ tới đó, Lý Hương Lan liền cực kì vui vẻ, nhưng bộ dạng vẫn là kinh sợ.

Bởi vì câu nói của Lý Hương Lan, triều đình liền ồn ào một trận, các triều thần bên dưới đều tùm nhóm lại với nhau mà xì xào bàn luận.

Đúng vậy, nếu công chúa không thể sinh hạ hoàng tôn, nhất định rất dễ dẫn tới những chuyện không hay phát nổ khắp nơi, chỉ sợ dân chúng cũng là e ngại công chúa có thể hay không sinh hạ huyết mạch cho triều đình.

Tuy nói công chúa đã muốn khang phục, nhưng cũng không có nghĩa là công chúa có thể nói hết với dân chúng, đem ra chứng minh công chúa đã hết gốc.

Cách hay nhất cũng ban xuống dân chúng tin tức công chúa muốn tuyển Phò Mã, liền nhất định tất cả tin đồn đều sẽ bị gởi bỏ. hai ba năm sau, nếu là công chúa sinh hạ được hoàng tử, hoàng nữ, liền không có người có thể uy hiếp tới xã tắc giang sơn.

Ngồi ở long ý, Ngải Thi Mã nhìn xuống đám quan thần tùm nhóm nhỏ mà xôn xao, liền như có như không phẫn nộ.

Này đó đám thần tử, mỗi người đều mong muốn Yên nhi của nàng tuyển Phò Mã, đơn giản chỉ là muốn đem con mình tiến cung đến bên cạnh của Yên nhi, một ngày kia nếu có thể may mắn gặp được ân sủng, các nàng liền có thể một bước đạp mây trên quan đường, hết như điều gặp gió!

Nhưng là, lời các nàng chính là lại có đạo ý, dân chúng chính là bộ rễ của một quốc gia, nếu không thể tiêu trừ đi lòng hoài nghi của dân, nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều chuyện phiền toái.

Việc quan trọng hơn, chính là e ngại ngoại quốc cũng đang âm thầm nhìn vào quốc gia của nàng, nếu Yên nhi vẫn là ngu ngốc bộ dạng, nói không chừng có một ngày bọn họ nhất định khởi binh đánh chiếm, nếu có thể làm rõ tin tức Yên nhi khang phục trí tuệ, có lẽ có thể đánh gãy ý niệm của bọn họ.

Ai... nghĩ đến thật đau đầu. Trăm vốn đã hứa với Yên nhi sẽ không bức nàng làm chuyện gì, ít nhất sẽ ở trước ngày nàng đăng cơ mà tiêu trừ đi ít sóng gió mà thôi. Chỉ cần nàng khoái khoái lạc lạc là tốt rồi.

Nhưng nhìn tới tình cảnh hiện tại, trăm chỉ sợ bản thân yếu hèn nuốt lời với nàng.

"Bệ hạ?" Gặp bệ hạ im lặng, Lý Hương Lan nhìn không được mở miệng nói, không lẽ thân thể của nữ hoàng hôm nay không khỏe? Nàng liền đoán suy nghĩ.

"Chúng ái khanh đều cho rằng phải vì công chúa mà lập tức lập ngay Phò Mã sao?"

Nghe tiếng, Ngải Thi Mã liền thu hồi lại suy nghĩ chính mình, ngừng đầu nhìn quan cận thần phía dưới mà hỏi.

"Hạ thân cho rằng lời nói của Thừa tướng đại nhân cùng Thái úy đại nhân nói rất đúng, bệ hạ cũng mau chóng vì công chúa định Phò Mã, cũng là vì công chúa được lòng dân chúng sau này, thật sớm để nàng vì hoàng thất hạ sinh hoàng tôn, củng cố giang sơn."

Cả sảnh đường đầy người quỳ xuống, thanh âm đồng nhất, có thể nói là mọi người đồng tâm.

"Bệ Hạ, lập Phò Mã, có thể vì công chúa mà cố gắng giúp đỡ nàng, mà công chúa cũng có thể bắt đầu chăm chú về chuyện học hành, tiếp xúc triều chính, có thể giúp một phần nào cho Bệ Hạ, một công đôi việc."

Thật sâu liếc Lý Hương Lan một cái, lại thấy mọi người như vậy đồng tâm hiệp lực thuyết phục, Ngải Thi Mã cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp, nhưng là quyền lợi lựa chọn người nàng nhất định giao cho Yên nhi, dù sao cũng là hạnh phúc sau này của nàng, trăm sẽ không không chế luôn cả hạnh phúc của Yên nhi, đây là bồi thường mười bảy năm với nàng.

Vì thế Ngải Thi Mã thân nhiên nói: "Ngày mai trăm sẽ mang công chúa vào triều, chờ công chúa tự mình ra quyết định, trăm nhất định sẽ cho các khanh gia một câu trả lời thật thuyết phục."

Ngay lập tức, quần thần đều sôi trào ồn ào, để cho công chúa tự mình quyết định?

Nghe thật không có đáng tin, các nàng cũng chưa một lần gặp qua công chúa, không biết công chúa trong tình huống này sẽ như thế nào...

Chỉ sợ công chúa vẫn sẽ giống như trước đây cự tuyệt nam nhân thị tẩm, kia công sức chả phải tan thành bọt nước sao?

"Công chúa nàng..." Lý Hương Lan cùng Tần Di Dong đồng thời ra tiếng, các nàng trong lòng đều đánh chủ ý về con của bọn họ đều qua cái tuổi trưởng

thành, sở dĩ vẫn chưa lập gia đình, cũng là vì một ngày nào đó có thể tiến cung, làm bạn bên người công chúa, nếu có cơ hội có thể đi lên ngôi vị Phụng
ý, kia chính là toàn bộ vinh quang của gia tộc.

"Các khanh gia vẫn còn chuyện để khai tấu? Nếu không có liên bài triều đi." Thấy hai người về mặt sớt ruột nôn nóng, Ngải Thi Mã liền lạnh giọng, ý chỉ
đáng lui hai vị đại thần phía kia.

"Chúng thần vô sự." Nhìn thấy vẻ mặt kiên nhẫn của nữ hoàng, tất cả mọi người đều im miệng, dù sao cũng không có ai có gan dám đắc tội nữ hoàng cả.

"Bãi triều." Ngay sau đó một tiếng thật dài tan triều truyền ra.

Gặp nữ hoàng phẩy tay áo mà đi, quần thần đều nghiêng chính mà quý: "Hạ thần cung đưa bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn vạn tuế!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tranh Đấu Gay Gắt

Đội bóng dáng nữ hoàng hoàn toàn biến mất ở điện Thái Hòa, toàn thể chúng thần mới đứng dậy.

“Thừa tướng đại nhân, không biết trong lòng ngài đã chọn được người phò mã tốt nhất chưa?” Một bên Tần Di Dong đi đến hướng về ngoài điện, một
bên đối với Lý Hương Lan nói, đồng thời cân nhắc ở đáy lòng.

Không biết Lý Hương Lan sẽ chọn ai đâu? Hai con của nàng đều đến tuổi xuất giá, nhưng khẳng định là không có khả năng hai đứa sẽ bị nhìn trúng,
không biết nàng nghĩ sẽ đem ai gả cho công chúa, nếu biết suy tính trong lòng nàng, chính mình cũng làm ra tương ứng đối sách.

“Ha ha! Tất cả đều phải xem ý tứ của thánh thượng và công chúa, lúc này Lý mỗ cũng không dám nói thêm lời.

Thái úy đại nhân, nói như vậy trong lòng ngài đã chọn người thích hợp, không ngại nói ra làm cho mọi người suy xét, nhìn xem có tư cách làm phò mã hay
không?” Lý Hương Lan mỉm cười đáp lại.

Ở trong quan trường lăn lộn nhiều năm như vậy, một chút ứng phó này, tuyệt đối nàng không kém bất luận kẻ nào. So với hiện tại, mặc dù miệng nàng
cười mà chống đỡ với mọi người.

Kỳ thật dưới đáy lòng đã đem Tần Di Dong mắng đến cầu huyết.

Tần Di Dong này, chỉ sợ cũng nghĩ đem con trai nàng gả cho công chúa, cũng không nhìn lại bộ dáng con nhà nàng, muốn phân tranh cùng nhà ta, đừng
có nằm mơ, con nàng so với con nhà ta một ngón tay cũng kém, còn muốn làm phò mã, chờ kiếp sau đầu thai một lần nữa đi.

“Đúng vậy, thái úy đại nhân nói đi, không biết thái úy đại nhân chọn cảm nhận chọn công tử nhà ai, nói ra cho mọi người cùng xem xét.” Đang lúc dưới
đáy lòng Lý Hương Lan chửi rủa Tần Di Dong, thì xung quanh quan viên nói ồn ào.

Hiện tại những người này chú ý vấn đề chọn phò mã, ngày mai nếu công chúa đồng ý đề nghị của các nàng, bộ hộ nhất định đưa ra danh sách có thể rất
dài.

“Ha ha! Các vị đồng僚 chớ hỏi Tần mỗ, ta cũng vậy, sáng nay thời điểm tiến cung mới nghe tin công chúa khang phục, mới cả gan nhắc với bệ hạ
chuyện tuyển phò mã, nghĩ đến chuyện song hỷ lâm môn, trước đó vẫn chưa nghĩ đến người cụ thể.

Huống chi chuyện này chỉ có thể do thánh thượng và công chúa tự mình quyết định, chúng ta nói gì đều vô dụng.” Thấy mọi người đều nhìn về phía mình,
Tần Di Dong nói.

Cho dù nàng nghĩ đưa chính con mình xếp vào danh sách chọn người, nàng cũng không có khả năng nói cho đàn hồ ly này, nàng mới không ngốc như
vậy, đó là tự chính mình gây thù!

“Vậy đại nhân cảm thấy công tử nhà ai có khả năng nhất trở thành phò mã, chọn một người xem?”

Một ít quan viên phẩm giai thấp đều tò mò hỏi, các nàng nghĩ nhân cơ hội này thân cận với hai vị trọng thần đương triều, tương lai chức quan của mình
cũng nhanh thăng tiến.

“Ha ha! Ta nghĩ nam nhi có điều kiện phù hợp chỉ sợ không ít, nếu thật sự muốn nói công tử nhà ai có khả năng nhất, thì là công tử nhà thừa tướng.

Mọi người đều biết công tử nhà thừa tướng cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, tài nghệ là nhất đẳng, huống chi tướng mạo ở Lan thành này cũng là
số một số hai.”

Tần Di Dong không đổi sắc mặt nói, không được khích lệ con Lý Hương Lan, mục đích chính là làm cho mọi người đem lực chú ý đều tập trung đến trên người thừa tướng, đến lúc đó sẽ không có bao nhiêu người chú ý đến nàng, đem tư vinh nhà nàng cũng cho đối thủ cạnh tranh xa lánh.

Chiều này nàng để ý tưởng là khen ngợi con của thừa tướng, trên thực tế là nàng lấy lui để tiến, vì chính mình giảm bớt địch thủ, hư vinh của nàng có thể càng nhiều cơ hội.

“Đúng vậy, tiểu thần cũng nghe thấy trên phố đồn đại, nói rằng trong Lan thành này, trừ bỏ vài vị hoàng tử trong hoàng cung, có thể nói công tử phủ thừa tướng diện mạo đẹp nhất.” Một vị quan viên thân thể mập mập nhân cơ hội nịnh hót.

Bất quá, cái đầu của nàng sử dụng không được tốt lắm, nhìn không ra ở trước mắt nàng thừa tướng và thái úy mặt ngoài phi thường hòa hợp, thực ra là tranh đấu gay gắt, người sống ta chết.

Vào loại thời điểm này quan viên thông minh tại đây đều lựa chọn bảo trì im lặng, bo bo giữ mình, vừa không nịnh nọt, cũng sẽ không tùy ý hạ thấp đi địa vị hai người các nàng.

“Ha ha! Đại nhân cũng biết điều này là đồn đại, một khi đã như vậy, đại nhân cần gì phải tin là thật? Ngõ nhi không giống như tài giỏi trên phố nói.”

Cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, chính là học được bình thường nung đúc tình cảm sâu đậm chỉ đủ dùng, cũng không có như thái úy đại nhân nói mọi thứ đạt đến trình độ tinh thông.”

Vung y bào một cách tao nhã, Lý Hương Lan cất bước lớn đi về hướng cửa đại điện, ý cười trên mặt rõ ràng là như vậy, ngụ ý xác thực là tướng mạo Văn Phinh xuất chúng, căn bản nàng không cần phủ nhận.

Xác thực, nàng không dám nói, nhưng Văn Phinh của nàng tuyệt đối vĩ đại, ngay cả vài hoàng tử trong cung cũng không so cùng được.

Chính là Tần Di Dong cũng thật sự đáng giận, đem Văn Phinh của nàng nói ra, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích! Một khi đã như vậy, nàng làm sao có thể nhượng bộ, con trai của nàng chính là so với của Tần Di Dong mạnh hơn!

Một ít quan viên nghĩ nịnh bợ Lý Hương Lan nhanh chóng đi theo ra điện Thái Hòa, tính ở trên đường ra cung tiếp tục cùng đại quan nói chuyện.

Mà còn lại Tần Di Dong làm bộ vội vàng cùng vài quan viên bên cạnh nói chuyện, tạm thời không thoát thân ra, kì thực là không muốn cùng Lý Hương Lan đi ra cung.

Hừ! Cho dù Lý Văn Phinh tướng mạo thực xuất chúng, cũng phải xem công chúa có nhìn tới hay không, còn phải xem quan viên đề tên cùng đề cử, người nghĩ con mình lớn nhất cũng không nhất định có thể thuận lợi tiến cung.

Cứ như vậy, quan viên đương triều chia làm hai nhóm lớn trước sau đi ra cửa cung, một phái là thừa tướng, một phái là thái úy, hai người các nàng nói lời từ biệt liền đều trở về nhà, đều chờ ngày mai công chúa ra quyết định như thế nào.

Ngải Thi Mã trở ra điện Thái Hòa, người liền bước đến Ngọc Lam Điện, bước vào nơi nàng từng cùng người trong lòng ngày đêm làm bạn, lòng của nàng lại trào ra chua xót.

Ngữ Lam a, nhóm thần tử này lại buộc Yên nhi thú phò mã, giống như lúc trước tiên đế buộc ta chiêu thị quân tiến cung, người nói ta nên làm sao bây giờ.

Có phải cũng nên giống tiên đế bức ta như vậy hay không, buộc Yên nhi thú người mình không thích tiến cung?

Đối với người sẽ không muốn Yên nhi rập khuôn theo bước của ta, ta chỉ hy vọng nàng có thể cùng người nàng yêu ở cùng một chỗ, cho dù là ai, cho dù có bao nhiêu, đều phải là người nàng thích mới tốt.

Còn có, ta có thật nhiều thật nhiều lời muốn nói cùng người, người không biết Yên nhi của chúng ta lúc nhỏ có thông minh bao nhiêu, nàng một chút cũng không ngốc, lúc trước người không nên đi như vậy, không được bao lâu chúng ta có thể ẵm tôn tử rồi.

Nhìn cái cây quen thuộc, đáy lòng Ngải Thi Mã tưởng niệm loại tình cảm ngày càng đậm này.

Nơi này là nơi cất chứa kỷ niệm của hai người, cho nên hẳn mới cho duy trì nơi này, bằng không, lúc trước ở thời điểm Tần Ngữ Lam qua đời, địa phương này liền hoang phế. Tuy tất cả giống nhau như trước kia, chỉ tiếc đã là cảnh còn người mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Gặp Lại Lần Nữa

"Hào!" Ta với Đồng Vũ hai người đồng thời vỗ tay khen ngợi, mọi người xung quanh cũng trầm trồ khen không dứt miệng.

Nhìn một màn biểu diễn ảo thuật trước mắt, ta cùng Đồng Vũ kích động hô to, hai người chúng ta từ trước tới nay chưa từng thấy cái gì đặc sắc như vậy.

Chỉ thấy một tiểu nam hài đứng trên một tấm gỗ giữ thăng bằng, ở dưới chân là từng chồng chồng lớp lớp ván gỗ, cứ một ván gỗ lại để lên một quả cầu nâng ở giữa, trên đỉnh đầu nam hài còn để mười cái bát, thật sự là lợi hại.

Nam hài ném đĩa xuống cho người phía dưới bắt được, sau đó liền nhẹ nhàng tiếp đất, động tác phi thường nhanh nhẹn.

Thấy bọn họ vì tiền mà bán mạng như vậy, ta liền cho Dịch Thanh thưởng cho họ năm lượng bạc.

"Tỷ tỷ, tiểu nam hài kia thật lợi hại, tấm ván ở dưới trơn trượt như vậy, lại để thêm 4 lớp ván gỗ, vậy mà vẫn có thể đứng vững được, thật làm cho Đồng Vũ bội phục!" Cho đến khi rời khỏi đoàn xiếc, Đồng Vũ vẫn như cũ hăng say nói.

"Ha ha! Đúng, chắc có lẽ là vì kiếm kế mưu sinh nên từ nhỏ đã luyện tập, mới có thành tích ngày hôm nay."

"Tỷ tỷ, tiếp theo chúng ta làm gì?" Đồng Vũ chờ mong hỏi, ở chung với nàng nửa ngày, cũng càng thích nàng hơn.

"Đồng Vũ thích mút quả không? tỷ tỷ mua cho đi."

Nhìn cách đó không xa có quầy bán mút quả, hai mắt ta liền tỏa sáng nói, đều nói mút quả cổ đại rất ngon, hôm nay đích thân ta phải kiểm chứng một phen, xem có đúng thế không.

"Ăn đường nhiều sẽ không tốt." Đồng Vũ nộn nộn nói, liếc nhìn thấy mút quả hồng hồng trên xiên, hắn cũng không nhịn được nuốt nước miếng.

Nhưng mà, các ca ca đều nói ăn đường không tốt, cho nên từ nhỏ hắn đã không ăn những thứ này, hắn cũng sợ sau này già đi răng cũng bị rụng hết, như vậy chẳng phải thật xấu sao hắn mới không cần ăn.

"Đệ nói ăn đường không tốt, vậy đệ cũng không thường ăn, bây giờ ăn một chút, cũng không có ảnh hưởng gì đâu."

Nhìn hắn đã muốn ăn mà còn liều mạng nhịn, ta liền lập tức đồng tình hắn, đứa nhỏ này đã nhận giáo dục hà khắc trong cung, hắn cũng không có tuổi thơ vui vẻ.

"Lại đây, cầm lấy đi, chúng ta mỗi người chỉ ăn một ít, tỷ tỷ cam đoan ăn vào sẽ không xấu răng nanh."

Sau khi Dịch Thanh trả tiền, ta tùy ý chọn hai xâu mút quả, rồi đưa hắn một xâu.

"Ha ha! Có tướng công dụ ngoạn như vậy cùng hài tử hiểu chuyện, phu nhân thật có phúc khí."

Nhìn một màn ba người ảm áp, lão bán hàng không nhịn được buông lời khen ngợi.

Nghe vậy, khoe miệng ta cơ hồ run rẩy, trên mặt cũng hơi tái.

OMG!! Cái Gì?!! Đồng Vũ thành con ta, Dịch Thanh thành lão công ta, ta già như vậy sao? Vì sao không nói đây là ca ca cùng đệ đệ ta?

Mặt Dịch Thanh thoáng chút cứng ngắt, động tác cũng dừng lại, Đồng Vũ cũng im lặng đứng ở một bên cắn mút quả.

"A! Hay là ta nói sai rồi?" Lão giả thấp giọng hỏi.

"Ách, lão nhân gia, vị này là bằng hữu của ta, còn vị này là đệ đệ của ta." Quay người, ta chỉ vào hai người giới thiệu, sau đó liền lôi kéo hai người rời đi.

Lúc này đến phiên lão giả trợn mắt, sau một lúc mới hồi phục tinh thần, cảm thấy ngượng ngùng vì lỡ nói sai.

Trước mặt nhiều người như vậy lôi lôi kéo kéo tay mình về phía trước, Dịch Thanh trong nháy mắt thất thần.

Nàng vừa nói hắn là bằng hữu của nàng, bằng hữu? Cho đến bây giờ cũng chưa có người nào gọi hắn bằng hữu, đợi hắn tỉnh táo lại, hắn liền rút tay ra khỏi Thanh Thanh.

Cảm giác được chính mình thủ hạ cánh tay giật giật, ta lập tức phản ứng lại tay đem buông ra, ta có chút ngượng ngùng cúi đầu, cảm thấy thẹn thùng, chính mình làm sao liền lôi kéo hắn? Trên đường cái nhiều người như vậy, sẽ không nghĩ ta chiếm hắn trong sạch đi?

Thần nhiên nhìn thoáng qua Thanh Thanh, Dịch Thanh cũng không có nói thêm cái gì, chính là hắn trong lòng cũng không giống như ban đầu lạnh nhạt, ánh mắt tương thân cận hơn rất nhiều.

Thấy hắn không nói, ta chỉ xấu hổ cười cười, cúi đầu thấy tiểu bánh bao đã ăn gần hết, ta mới tự nhiên ngồi xổm xuống thân, theo trong lòng lấy ra khăn

tay, nhẹ nhàng thay hắt lau đi khóe miệng dính chút đường.

Nhìn Thanh Thanh động tác mềm nhẹ, Đồng Vũ đẩy lòng cảm thấy ấm áp vô cùng.

Thân phận Hoàng tử so với hắt tôn quý hơn rất nhiều, lại đối xử hắt tốt như vậy, làm hắt thật sự hảo cảm động, hắt trước kia còn nói hoàng tử là ngốc tử, hắt thật xấu a, kỳ thật hoàng tử của hắt một chút cũng không ngốc, thậm chí so với hắt thông minh hơn.

Nhìn nhìn, trong mắt hắt cư nhiên có chút ấm áp, hắt nhanh chóng dùng sức nháy mắt mấy cái, muốn đem lệ ý bức lui trở về.

Cảm giác được Đồng Vũ phản ứng có chút không đúng, ta mới ngẩng đầu lên xem về mặt hắt.

“Ha ha! Đồng vũ ngoan, phải nhớ kỹ, nam nhi không thể roi lệ, Đồng Vũ phải làm người kiên cường, biết không?” Nhìn tiểu tử kia trong mắt lệ ý ẩn hiện, ta mỉm cười nói, sau đó tiếp tục mềm nhẹ lau khóe mắt cho hắt.

Hoàng gia đứa nhỏ chỉ sợ rất ít khi cảm nhận được thân tình, làm một chuyện nhỏ như vậy hắt cũng có thể khiến hắt cảm động, thật sự thực làm cho người ta đau lòng.

“Ân.” Tuy rằng Đồng Vũ câu hiểu câu không, nhưng Tiểu Đồng Vũ vẫn là kiên định gật đầu, hắt nhất định làm một người kiên cường.

Nhìn hai người trước mắt, Dịch Thanh hai mắt xẹt qua một tia đạo quang, một câu: "Nam nhi không thể roi lệ." Thật làm hắt nhớ mãi.

“Lục hoàng tử?” Theo bên cạnh đi ra Lý Văn Sắc vừa nhắc đầu liền nhìn thấy lục hoàng tử cùng ngồi xổm thượng trước mặt hắt, nhưng thấy chung quanh người lui tới rất nhiều, hắt chỉ có thể nhẹ giọng kêu.

Nghe tiếng, Thanh Thanh cùng Đồng Vũ hai người đồng thời quay sang, thì nhìn thấy người ngồi xổm không chỉ là nữ tử mà là đương kim công chúa, hắt đem vài vốc vừa mua ôm lấy, tính quý xuống đất thỉnh an.

“Công tử không cần hành lễ, trên đường nhiều người như vậy giữ bí mật vẫn tốt hơn, tránh khùng khiến cho mọi người oanh động.”

Thấy hắt chuẩn bị quý xuống đất thi lễ, ta nhanh chóng lên tiếng ngăn cản, Hắt làm như vậy chỉ sợ bại lộ thân phận chúng ta, như vậy làm sao có thể tiếp tục du ngoạn.

“Văn sắc tạ công chúa miễn lễ.” Văn Sắc liền dừng quý xuống. Hắt không khỏi nghĩ: Công chúa và Lục hoàng tử ăn mặc như vậy, chỉ sợ cũng là không muốn làm cho người ta biết thân phận bọn họ, là chính mình lo lắng không chu toàn.

“Người ở nơi này làm cái gì?” Thu hồi nước mắt rung rung xong, Đồng Vũ mở miệng hỏi.

“Qua mấy ngày nữa là sinh nhật phụ thân ta, ta muốn đến tú lâu đặt cho hắt mấy bộ quần áo.”

Vuốt xấp vải trong lòng, Văn Sắc nhẹ giọng nói, trong giọng nói lộ ra một chút thương cảm.

“Tú lâu? Vậy người đi nhanh đi, gia điểm kia nhưng là bề bộn nhiều việc, người đặt hàng nhiều không kể xiếc, đi chậm sợ không kịp.”

Văn Sắc nói muốn đi tú lâu làm xiêm y, Đồng Vũ nhanh nhắc nhở nói.

“Kia Văn Sắc đi trước, cáo từ.” Không hề nhiều lời, Lý Văn Sắc ôm thất bố liền hướng về ngã tư đường bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Không Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.